

NIEUWE AVONTUREN

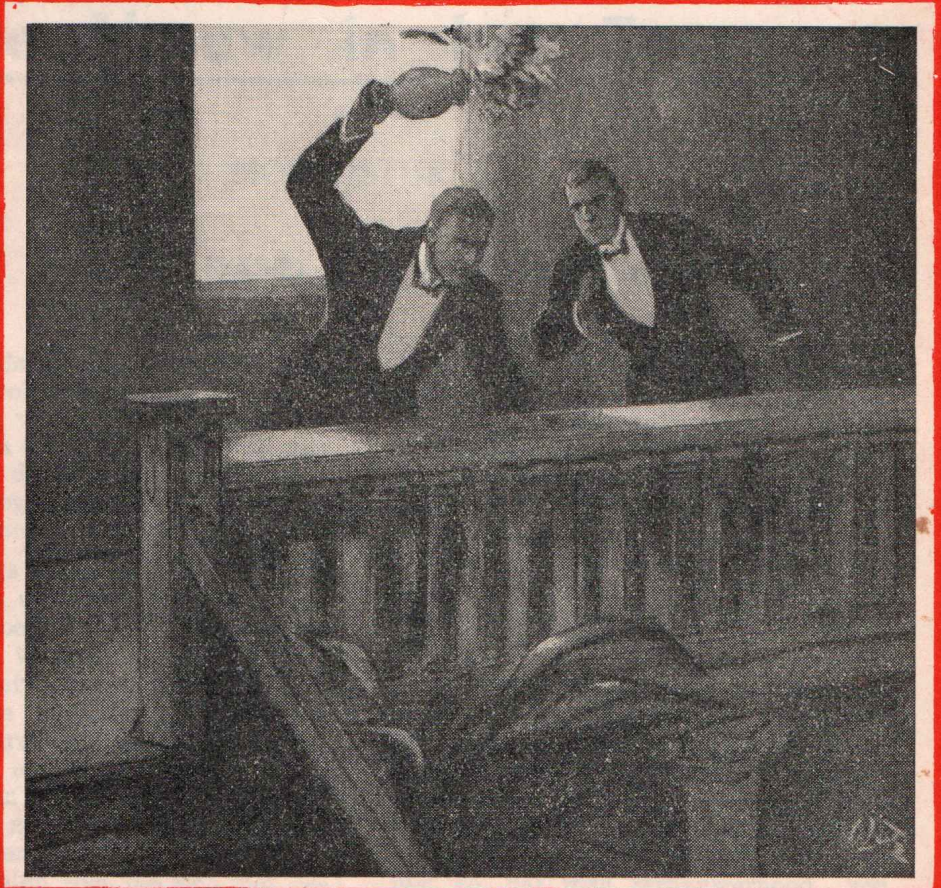
Lord Chester

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE VROUW IN HET ZWART

N° 2281

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frahs, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES
DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Vrouw in het Zwart

HOOFDSTUK I

AAN DE RAND VAN DE AFGROND

Evengoed als de meeste andere grote steden bezit ook Parijs een aantal dansings, dat nog voortdurend toeneemt, en wel zal blijven toenemen, zolang de conjunctuur van de dans het toppunt van haar hoog nog niet bereikt heeft, en daarop lijkt het nog geenszins.

Nog onlangs is er, in een der brede zijstraten van de Champs Elysées, niet ver van het begin van de schitterende winkelgalerij, waarvan de aanleg vele miljoenen heeft gekost, wederom zulk een danspaleis geopend, in verbinding met een cabaret en nacht-restaurant. De eigenaar, een ondernemende Pool, stelde zich van een en ander veel voor, vooral nu het zomerseizoen pas was begonnen, en een stroom van vreemdelingen te wachten was, die zich niet lieten afschrikken door de vooruitzichten

op een voor de deur staande algemene staking van spoorwegambtenaren met alle gevolgen daarmede gepaard gaande.

Misschien was het geheel van deze nieuwe amusementsinrichting wel wat al te weelderig, al te kakelbont, al te schitterend, maar dat lag nu eenmaal in de geest van de tijd en de ene ondernemer trachtte de andere te overvleugelen in het tentoonspreiden van een dure aankleding.

Het marmer in de grote vestibule was niet gespaard, evenmin als het brons, het kostbare mahoniehout, de echte Smyrnatapijten, en de kunstig aangebrachte, onzichtbare neonbuizen, die de kolossale hal op indirecte wijze verlichtten, niet al te schel, en toch ook weer niet zo, dat men ternauwernood kon zien waar men de voeten zette.

Het was in deze « Dancing de la Concorde », zoals de inrichting heette met die dwaze mengeling van Engels en Frans, waarvoor tegenwoordig zelfs de Parijzenaars zich niet schamen, dat John Raffles en Charles Brand binnentraden op een avond in het laatst van Mei, zeldzaam warm voor de tijd van het jaar, en die een tijdperk van verrukkelijke lentedagen scheen te zullen inwijden na een maand van hagel en koude, die de hotelhouders bijna tot wanhoop had gebracht.

Men mag wel zeggen dat voor Raffles ook een tijd van hagel en onweer juist achter de rug was, want hij had in slechts enkele maanden tijds in de Lichtstad avonturen beleefd, die aan spanning volstrekt niet onderdeden voor het spannendste wat hij ooit in Londen had beleefd, en zeker niet minder gevaarlijk.

Maar dit alles was nu voorbij, lag reeds bijna een week achter hem. Raffles had al die zaken tot rust laten komen, zich voorzichtig buiten schot gehouden, en vertoonde zich nu plotseling weer in een geheel andere gedaante, in een elegant gesneden rok gestoken, een gardenia in het knoopsgat, de monocle in het oog, en een fijne, Egyptische sigaret tussen de lippen.

Als daar politie was geweest, wat heel goed mogelijk was, daar er zelfs op de fijnste dancings heel zonderlinge lieden verschijnen, naar wie de politie reeds lang zoekt, dan had zij toch zeker geen seconde durven veronderstellen, dat die twee elegante nachtbrakers met hun bleke gezichten en vermoeide trekken, iets uitstaande hadden met Raffles en een van zijn helpers.

De beide vrienden hadden hun goed afgegeven in de vestiaire, keken eens rond in de ruime vestibule, bekeken toen elkaar met een veelzeggende blik, waarna Brand mompelde:

— Ik heb indertijd te Berlijn, ik meen « Unter den Linden » eens een zeer chic rendez-vous betreden, dat er juist zo uit zag. Het houdt het midden tussen een nagemaakt Oosters paleis en een goed beklante poffertjeskraam.

— Charles, je overdrijft wel wat, maar er is een fond van waarheid in je bewering. Het is alles een beetje te opzichtig, te opdringerig, te schreeuwend. Daarentegen is alles echt, en wij behoeven tenminste niet de gruwel te verduren van marmer dat geschilderd hout is, en van brons, dat ijzer is met een sausje. Dit tapijt op de grond is zelfs zeer fraai, en zou geen kwaad figuur maken in een Sultanspaleis. Zullen wij eens de danszaal binnengaan?

— Ik heb er niets op tegen. Alleen kan ik mij niet goed voorstellen, wat wij hier eigenlijk komen uitrichten. Want je zult mij moeilijk kunnen wijsmaken, dat jij soortgelijke zaken bezoekt om je er te komen amuseren.

— Waarom niet? Het is waar, dat ik de allermooiëste dansen verafschuw, die de mens in zijn allerprimitiefste natuurstaat tonen, maar daarom kan ik me wel op een andere wijze vermaken. Ook zonder de Bosjesman te imiteren, of de kanibaal, beleef ik toch veel genoeg in zulke dancings.

— Zul je mij althans veroorloven, de Bosjesman te imiteren, Edward? vroeg Brand sarcastisch.

— Dat spreekt vanzelf. Ieder zijn meug. De hemel zal mij bewaren, dat ik je er van zou willen terughouden, iemand anders de schenen blauw te schoppen. Ik zal er zelfs met plezier naar kijken, maar ik moet weigeren, in je daaruit voortvloeiende twisten te worden betrokken.

— De nieuwste Charleston, Edward, laat mij je dit leren, begon Brand, met een gewichtig gelaat, is een verfijnde uitgave van de eerste edities, die inderdaad veel weg hadden van de kramp-trekkingen van een Sint Vituslijder. De voeten worden daarbij niet van de grond gelicht, de bewegingen zijn veel eleganter, de lichamen schokken niet meer.

— Het verheugt mij, dat ik het hoor, amice, zei Raffles droogjes. Ik plaats mij nog steeds op het standpunt, dat men de Charleston, oude of nieuwe editie, het best danst door er naar te zitten kijken. Maar hier zijn wij er al. Ik zie dat men al druk bezig is, het vroege uur althans in aanmerking genomen. Daar

in de hoek, op die verhoging, zie ik een plekje, dat zich uitstekend zal lenen, om vandaar naar het verdwaasde mensdom te kijken.

— Keur je nu werkelijk de dans af, Edward? vroeg de jongeman, zijn vriend nog even bij de arm terughoudend.

— Niet de dans, maar de dansers, antwoordde Raffles rustig, en toen gingen zij binnen.

Dadelijk sloegen hun de rauwe klanken tegemoet van een klein jazz-orkest, hetwelk had plaatsgenomen op een soort podium.

De leden daarvan bestonden uitsluitend uit negers, in vuurrode buisjes, witte soiréevesten, en zwarte broeken gestoken.

Ofschoon de avond pas begonnen was, ranselden zij op hun instrumenten los, en bliezen er met uitpuilende ogen in, alsof zij door demonen bezeten waren.

Nu en dan klonk de vermaarde, snerpende jazzgil boven alles uit, alsof er een varken gekeeld werd, en dan golfde de stroom van verwarde klanken weer voort, nu en dan onderbroken door een schetterende bekkenslag of een dreunend gebonk op de grote trom.

— Zoals je ziet, amice, negers, en niet alleen op het podium. Eigenlijk zijn het daar allen Zoeloekaffers, die bij ongeluk wat koffiekleurig zijn uitgevallen. Merk je wel dat men zich nauwelijks boven het geraas verstaanbaar kan maken?

— Luister eens. Dat is best mogelijk, maar bij de wals viel men in slaap, verdedigde Brand vol vuur de moderne dans.

— Ten eerste is het niet waar, en als het wél zo was, zou het niet erg zijn, want de slaap is de zaligste ontspanning, die aan de mens ten deel is gevallen.

— Maar daar is de danszaal niet voor.

— Iedere plek is geschikt. En vergeet niet, dat men onder de wals kon praten. Wel, amice, de aderen van je hals zwellen op, zo moet je je inspannen om je aan mij verstaanbaar te maken boven dat helse geloei uit. Let op mijn woorden, de neger wint het. Het zwarte element vreet het blanke op, steekt het aan, en maakt het beurs en voos. Wij heb-

ben eeuwenlang vol verachting neergezien op het zwarte ras, en nu wreekt het zich, spot met ons, zit ons op de kop, en zal ons binnen een halve eeuw hebben weggeblazen, zoals een kindermond het pluimpje wegblaast van een paardebloem. Maar ik heb er vrede mee. Alles is zoals het zijn moet, en de mens schijnt toch niet in staat, om zijn eigen verval tegen te houden. Tijdens de ondergang van het Romeinse rijk zag men juist hetzelfde. Iedereen begreep wat er gebeuren ging, en niemand was krachtig genoeg om de innerlijke verrotting tegen te gaan, of zelfs maar tot staan te brengen.

Het gelaat van Raffles had even een ernstige uitdrukking gekregen, maar nu haalde hij luchtig de schouders op en vervolgde, de verblufte Brand op de schouders kloppend:

— Ik zeg je nogmaals dat het er volstrekt niets toe doet, want alles is, zoals een hogere macht het heeft bepaald, en 't heeft er alle schijn van of wij mensen maar blinde werktuigjes zijn. Wat dunk je van een whisky-soda?

— De overgang is wel wat kras, Edward, maar ik aanvaard ze, antwoordde Brand met een lachje. Pardon mijnheer, sorry.

Dit laatste was gericht tot een slanke, jonge man, met een fijne gevormd, wat melancholiek gezicht, gekleed met verfijnde elegance, die juist voorbij danste, met in zijn armen een zwaarlijvige matrone, die hem met een verzaligd gelaat aankeek, en hem onder haar zware boezem leek te verpletteren.

— De ongelukkige, mompelde Raffles vol medelijden. Een beroepsdanser.

— Geloof je? vroeg Brand, terwijl hij het paar even nakeek.

— Wat geloof jij? Denk je dat een heer, die er volkomen uitziet als een man van smaak, die begrip heeft van lijn en van artistieke opvattingen, het in zijn hoofd zal krijgen, zich tot de risée te maken van een hele danszaal, door met zulk een wandelende rolmops rond te dansen? Goede hemel, het mens weegt zeker tweehonderdvijftig pond. En zeg mij nu eens eerlijk, Charles, is dat schouwspel geschikt voor de kunste-

naarsblik? Let wel, ik vind de moderne vrouwenkleding zeer mooi, en ook zeer practisch. Een werkelijk elegante vrouw ziet er tegenwoordig hondermaal beter uit dan een elegante vrouw van het jaar 1890. De pofmouwttjes, de wespentaille, de nauwe jurk met de sleep, de schuithoed, het hoge boordje met het dwaze strikje, het corset, de hammouwen, het was eenvoudig afschuwelijk. Maar, let op wie het gewaad draagt. De kleren maken de man, maar de vrouw maakt de kleren. En kijk nu toch naar de vleespudding, die daar heenschommelt, en zich vol gratie beweegt en trapt met haar dikke benen en haar reusachtige armen tentoonspreidt, beladen met gouden banden en juwelen. Het is kortweg walgelijk, en ik zou bijna lust hebben de rug toe te keren aan dit toneel vol verschrikking, als het jongemens, dat haar ten dans voert met het uiterlijk van een martelaar op de brandstapel, mij niet zoveel belang inboezemde. Het is een fijn gezicht, zelfs wel een beetje verwijfd.

— Het is stellig een beroepsdanser, meende Brand na enige ogenblikken. Hij ziet er volstrekt niet naar uit.

— En ik wed dat het er een is, hield Raffles vol.

— Kan die dame zijn moeder niet zijn?

— Wat een dwaasheid. Welke moeder danst tegenwoordig met haar eigen zoon? Het is ouderwets en misplaatst, en men doet het niet. En hier zijn wij eindelijk aan ons uitverkoren plekje; hier hebben wij een fraai uitzicht over alles. Tevens zijn wij ver genoeg van het orkest verwijderd om elkaar zonder al te grote inspanning te kunnen verstaan.

Brand had iets gezien, en zei nu:

— Ik geloof toch dat je gelijk hebt. Zij gaf hem een fooi.

— Er valt geen seconde aan te twijfelen. Daar heeft hij alweer een andere dame, en danst rond als een automaat, heel sierlijk, dat beken ik, maar met een effen gelaat.

Er kwamen steeds meer dansers binnen.

Raffles en Brand hadden een consumptie besteld, en hadden geruime tijd zijwendend neergekeken op de dansende menigte die voorbij deinde, in een regelmatige cadans.

Zo juist was er een mooie vrouw binnengekomen, buitengewoon chic gekleed, het haar kort geknipt, de rug van haar japon zeer diep uitgesneden, en nauwelijks had hij haar gezien of Brand stootte Raffles aan, en zei:

— Dat is de bekende Jenny Godfrey de Amerikaanse diamantenkoningin, zoals zij genoemd wordt. Zeer excentriek, heeft al een paar dozijn mannen letterlijk geruïneerd, en kijkt op dit ogenblik naar een nieuw exemplaar uit, als tenminste de lasterende wereld de waarheid spreekt. Haar portret heeft gisteren in de « *Matin* » gestaan, omdat zij pas weer een zeer kostbaar diamanten halssnoer heeft gekocht. Ze woont veel meer te Parijs dan te New York en heeft een vader, die zij zeker in vier jaren niet heeft gezien. Deze winter trad zij in zeer gewaagde kleding op tijdens een intieme soirée ten huize van een bankier in Saint Cloud. Dat is een klein schandaaltje geworden, dat echter snel gesmoord werd, want de bankier was toevallig een vriend van de Premier.

— Fraaie wereld, zei Raffles sarcastisch. Wat doet de dame nu? Zij schijnt ergens verbaasd over te zijn. Wat drommel, en kijk onze vriend met het aristocratische gezicht eens. Het lijkt wel of hij van zijn stokje zal vallen.

De jonge danser, met het olijfkleurige, ovale gelaat en melancholieke ogen, had zoëven weer schuw zijn hand opgehouden, waarin iets was overgegaan uit de benige vingers van een ongelooflijk magere Engelse dame, met ver vooruitstekende tanden, en juist op dat ogenblik keek de mooie vrouw naar hem, schrok blijkbaar, en wilde zich omwenden, toen hij haastig op haar toeliep, boog, en iets tot haar zei.

Maar ver kwam hij niet, want zij richtte zich hoog op, en draaide hem de rug toe met een gelaat, dat Brand niet zo gauw zou vergeten. Er was koele minachting, er was ook spot en verbazing op te lezen. De jongeman werd bleker

dan een dode, deed wankelend een stap achteruit, en begaf zich naar zijn plaats. Juist toen hij op zijn stoel meer neerviel dan ging zitten, riep Brand uit:

— Maar voor de drommel, nu weet ik ineens wie hij is. En toch kan het bijna niet. Dan is hij de jongeman, van wie een maand geleden omstreeks, nog in de Parijse bladen werd verzekerd, dat hij met Jenny Godfrey zich ging verloven. Dan moet zijn naam luiden, Raoul de Saint Ange.

— Van adel?

— Althans aan zeer hoge adel geparenteerd. Ik geloof een zijlinie. Het juiste weet ik er niet meer van. Ik ben alleen maar eens aan hem voorgesteld tijdens een bal ten huize van de Gouverneur van Parijs; wij waren toen nauwelijks drie of vier dagen hier. Ik weet niet eens meer welke naam ik toen noemde. Het was nog een beetje verward, weet je.

— Ga dan mee, en stel mij aan die jongen voor. Ik zou wel eens met hem willen praten. Ik voel mij waarlijk tot hem aangetrokken. Hij herinnert mij sterk, maar dan in het Frans, aan Dorian Grey, zoals ik mij die altijd heb gedacht.

Zij waren reeds opgestaan, na de kelner te hebben gewenkt en een geldstuk op de tafel te hebben geworpen, en baanden zich, niet zonder moeite een weg door de bezoekers en dansenden naar het buffet, waar zij echter een lege stoel vonden en daarvoor een troosteloze dame van een jaar of vijfenzestig, die vruchteloos om zag naar de danser, die zij hier had denken te vinden.

Naast het buffet was een brede deur, die toegang gaf tot een gang, die in een flauwe boog ging om de gehele rechtervleugel van het grote huis.

Frisse lucht kwam hen hier tegemoet en zij begrepen dat zij in de nabijheid moesten zijn van een openstaand venster, dat wel zou uitzien op de tamelijk

grote tuin, die zich terzijde van de nieuwe inrichting uitstreekte, en voor een deel door de vleugel omsloten werd.

— Waar zou hij gebleven zijn? mompelde Brand.

— Hij is misschien een luchtje gaan scheppen, ofschoon ik betwijfel of de eigenaar van de dancing dat goedkeurt, want die betaalt hem natuurlijk niet om in de tuin te dromen, maar om dames, die anders als muurbloempjes zouden fungeren, bezig te houden. Het is een beroep, Charles, dat ontstaan is, en ook wel moest ontstaan door de tegenwoordige dansrage. Ik geloof dat ik daarbeneden iets zie bewegen.

Raffles en Brand liepen op dat ogenblik juist voorbij een venster, en zagen inderdaad aan de voet van de stenen trap, die een eind verder begon en naar buiten leidde, een gedaante, alleen maar kenbaar aan het wit van het overhemd.

De twee vrienden waren het raam al voorbij en hadden juist het bovenende van de stenen trap bereikt, volgens hun gewoonte zacht lopend, toen Raffles tot grote verbazing van Brand plotseling een gedempte kreet slaakte, een met bloemen gevulde vaas opnam, die op een porseleinen piëdestal stond, en die met kracht naar beneden wierp.

Uit de duisternis klonk een kreet van pijn en drift, Raffles stormde de trap af, en Brand zag hoe hij iets glinsterends van het grint opraapte en in zijn zakken liet glijden. Toen klonk de stem, die hem zo lief was als zij vermanend en ernstig sprak:

— Ongelukkige. Denk je nu werkelijk iets te winnen, iets goed te maken, iets te delgen, door dit wanhopige middel? Ga daar op die bank zitten, en kom tot bedaren.

Een geluid als een droge snik klonk, en toen viel de beroepsdanser neer op een bank, begroef het gelaat in de handen, en zat daar zwijgend neer, voorovergebogen, als een beeld van wanhoop en ellende.

HOOFDSTUK II

DE BEKENTENIS VAN RAOUL DE SAINT ANGE

Het bleef wel bijna tien minuten doodstil daarbeneden aan de trap, en toen klonk de doffe stem van de jongeman klagend:

— Waarom hebt gij mij niet laten be- gaan, mijnheer? Wat gaf u het recht tusschenbeide te komen?

— Ik nam dat recht, zo hoorde Brand Raffles zeggen, want het komt ieder mens toe, die een evenmens van een on- herstelbare dwaasheid wil terughouden. Ik kan mij weinige gevallen voorstellen, waarin men althans het denkbeeld van een zelfmoord kan aanvaarden. Over de rechtmatigheid durf ik mij niet uitlaten; ik ben geen theoloog, maar als gij ge- lovig zijt, dan moet gij weten dat God het verboden heeft. Gij zijt momenteel niet goed bij uw verstand, en zult dat zeker binnen korte tijd zelf inzien. Gij zijt jong, gij zijt volstrekt niet ziek, anders zoudt gij niet zolang achtereen kunnen dansen zonder dat het u inspan- ning kost. Wat kan u daartoe dan drij- ven? Liefde soms? Dwaasheid. Om der wille doodt men zich alleen in boeken. In het werkelijke leven wordt het alleen maar door vrouwen gedaan, en tegen- woordig slechts in gevallen van hoge uitzondering, want wij zijn zeer vooruit- gegaan in dat opzicht. Ook de vrouw denkt niet meer aan sterven, maar neemt eenvoudig een ander.

— Drijf niet de spot met mij. Om hemelwil, bespot mij niet, kreunde de ongelukkige jongeman; ik deed het, ik wilde het doen uit schaamte. O, haar blik. Wat trof zij mij als een mes. En toch was zij van mijn kringen, toch stond ik niet beneden haar. Maar wat praat ik? Waarom zeg ik dit alles tegen mensen, die mij vreemd zijn?

— Daartoe drijft uw gevoel u, ant- woordde Raffles bedaard. Gij gevoelt ondanks uzelf, dat gij te doen hebt met vrienden. Trouwens, mijn vriend hier

kent u. Hij is aan u voorgesteld. Wij we- ten dat gij Raoul de Saint Ange zijt. En wij voor ons schamen ons volstrekt niet met u te praten. Maar het moet mij van het hart dat ik niet goed begrijp, hoe een jongeman als gij, begaafd, ta- lentvol ongetwijfeld...

— En wat helpt tegenwoordig talent, wat helpt begaafdheid? vroeg Raoul op norske toon. Hebben zij mij iets verder gebracht? Was ik soms niet gedwongen om dit beroep te kiezen? Hebben jon- gelieden van mijn stand iets geleerd wat hun naderhand tot nut kan zijn? Kende ik iets anders en iets beters dan mij goed kleden en dansen? Ja, een kort oogenblik is er een tijd geweest, dat ik hoopte, maar dat is voorbij. Alles is nu voorbij.

— Gij hebt een zonderlinge manier om uw dankbaarheid te uiten, hernam Raffles droog. Kijk eens omhoog, en richt uw blik naar de sterren. Haal uw longen vol van de geurige lucht, die om u heen hangt. Het zijn bloemen, het is het jonge leven. Kan men sterven op zulk een oogenblik? Zijt gij zo verwijfd, dat de blik van een vrouw u tot zulk een uiterste kan drijven?

— Die blik zei mij dat ik een paria was, antwoordde Raoul dof.

— Wij hebben gezien, wat er voor- viel, hernam Raffles, en dat dreef mij er juist toe u te volgen. Ik had mijn vriend willen verzoeken u aan mij voor te stellen. En nu vraag ik u ernstig en dringend, of wij niets voor u kunnen doen, of wij u niet kunnen helpen, u van dienst kunnen zijn bij een beroeps- wisseling. Nogmaals, er is geen enkel beroep dat waarlijk verachtelijk is, ten- zij het dat van zielverkoper, van wo- keraar, of soortgelijke is. Maar toch is deze betrekking u onwaardig, dat voel ik. Wilt gij mij zeggen wat gij voor die tijd waart?

— Ik was beambte bij een bank.

— Hadt gij daar dan geen vooruitzichten?

— Ik had ze, maar ik werd de laan uit gezonden.

Het bleef tamelijk lang stil, voor de jongeman weer begon.

— Komaan, ik zal het u vertellen. Ik weet niet wat mij drijft, twee mannen lastig te vallen met het verhaal van mijn verleden, maar misschien is het wel het vage gevoel, dat ik u ondanks alles dankbaarheid verschuldigd ben. Hadt gij mij niet met die vaas tegen de arm geraakt, dan zou ik daar thans neerliggen, met een kogel in het hoofd, dood, bloedend.

Hij hield op, om weer met een hui-
vering het hoofd in de handen te verbergen, en toen hij het langzaam weer ophief, lag er een andere uitdrukking op zijn bleek gelaat, dat zichtbaar was in het licht van de maan.

— Het zal niet lang duren, mijnheer. En verwacht maar niets bijzonders, want mijn geschiedenis is die van honderden, ja duizenden jongelieden, die in juist dezelfde omstandigheden verkeren en verkeerd hebben als ik. Het is alles de schuld van de verfoeilijke oorlog.

Hij zweeg even, alsof hij zijn gedachten moest verzamelen, en begon toen:

— Ik ben de zoon van Philippe de Saint Ange, die in de oorlog de rang van majoor bereikte, en drie dagen daarna verdronk, tijdens een luchtbombardement bij de inscheping der Engelsen te Duinkerken. Ik zelf heb alleen maar gedurende een deel van 1944 aan die vreselijke strijd deelgenomen, werd toen gewond, en toen ik genezen was, lag Duitsland op de knieën. Heel rijk zijn wij nooit geweest, maar toch zeer welgesteld.

— Waart gij de enige zoon?

— Ja.

— Enig kind?

Tot verwondering van de beide vrienden duurde het enige ogenblikken alvorens Raoul antwoordde:

— Ja, enig kind. Mijn opvoeding had niets te wenssen overgelaten. Maar ons fortuin bestond bijna uitsluitend uit Russische papieren, en gij begrijpt de gevolgen daarvan, zodra daarginds de

revolutie uitbrak. Natuurlijk had mijn moeder het weduwenpensioen, maar wat betekende dat in 's hemelsnaam, toen de franc zienderogen in waarde verminderde?

Enige ogenblikken bleef Raoul met zijn donkere, melancholieke ogen in de maan staren, en vervolgde toen met een diepe zucht:

— Ik heb lang geleden de vrouw liefgehad, met wie ge mij zoëven hebt zien praten; ik was nog een knaap, maar ik weet nu wel zeker, dat zij altijd een wreed spel met mij heeft gespeeld. En als gij wist wat ik voor haar gedaan heb. O, hoe dwaas en verblind ben ik geweest. Maar hoe ben ik er dan ook voor gestraft. Luister verder. Niet zonder moeite kreeg ik, door connecties van mijn vader, een betrekking bij een bank. Dat is nu omstreeks twee jaren geleden. Ik trachtte mij zoveel mogelijk te bekwaamen, ik volgde avondcursussen in boekhouden en vreemde talen, en langzamerhand kwam ik vooruit, totdat het verschrikkelijke gebeurde, dat mij nog altijd niet helder voor de geest wil staan, en dat mij altijd als een vreselijke nachtmerrie blijft plagen. Ik behoef het u volstrekt niet te verzwijgen, want het is destijds eenvoudig in de doofpot gestopt, omdat de bankdirecteur medelijden heeft gehad, en geen gevolg aan de zaak heeft willen geven.

— Aan welke bank waart gij verbonden? vroeg Brand op levendige toon. Ik meen dat ik omstreeks drie weken geleden iets gelezen heb in de « Figaro »...

— Ik was aan de Croatische Bank, mijnheer. Het is een zeer aanzienlijke onderneming.

— Heet de eigenaar Henri Chambard, vroeg Brand.

— Ja, zo is zijn naam. Nu, als gij er al van weet, dan kan ik gelukkig kort zijn. Er werden effecten vermist. Het was bijna onmogelijk dat de diefstal was gepleegd door iemand buiten de zaak. De directeur liet heel omzichtig een onderzoek instellen, een voor een werden alle beambten onder een voorwendsel van hun plaatsen geroepen. Om kort te gaan: men vond die effecten in mijn lessenaar. Hoe zij er in kwamen,

ik wist het niet, en ik weet het nu nog niet. Want ik bezweer u, mijnheer, en gij moet mij geloven, ik was volkomen onschuldig. Geloofst gij mij?

Raffles keek een paar seconden in de wijdgeopende, donkere ogen, en toen kon hij met een gerust geweten zeggen, dat hij het geloofde, want het waren zeker niet de ogen van een schuldbewuste, die daar zo smekend op zijn gelaat gericht waren.

Raoul haalde diep adem, en zei met trillende stem:

— De hemel zij geprezen dat gij het gelooft. Anders zou ik dadelijk gevluucht zijn en u niets meer hebben gezegd. Want ik weet dat gij mij niet bedriegt uit medelijden. Dat lees ik duidelijk op uw gelaat. Nu, te loochenen viel er natuurlijk niets, en toch raasde en tierde ik, half krankzinnig van schrik en schaamte, en ik geloof zelfs dat ik bijna in onmacht moet zijn gevallen of iets dergelijks. Want, let wel dat dit alles geschiedde, dit gehele onderzoek, in tegenwoordigheid van de hoge bankbeambten en van al het personeel dat er in mijn kamer zat, ongeveer twintig man. En nog was het ergste niet geschied, al zou men geloven, dat na die verschrikkelijke slag niets kon gebeuren, dat zo erg was, dat zo volkomen en eensklaps een einde maakte aan al mijn schone vooruitzichten.

Toen hij dit zei, trilde het lichaam van Raoul de Saint Ange zo heftig, dat Brand, door diep medelijden bewogen, troostend even zijn hand op zijn schouder legde.

Hij had enige tijd nodig om tot zichzelf te komen, voor hij met onvaste stem kon voortgaan:

— Ik had in die tijd een meisje lief, mijnheer, een eenvoudig kind, met een hart van goud. Ook haar naam behoeft volstrekt niet geheim te worden gehouden. Zij heette Renée Lafargue. Zij was de dochter van een eenvoudig ambtenaar aan een der ministeries. En nu ik haar verloren heb, nu begrijp ik pas goed, welk een schat voor mij verloren ging. Ik wil u wel bekennen, dat ik niet volkomen onberispelijk leefde, mijnheer. Ik hield van uitgaan en had destijds een

liaison, maar ik geef u mijn woord van eer, dat ik die heb verbroken, zodra het ernst werd tussen Renée en mij. Wie het haar kan hebben overgebracht, ik weet het niet, maar zij is er iets van te weten gekomen, en zij leed er onder. Zij was in de wolken toen ik haar met de hand op het hart kon verzekeren, dat ik volkomen vrij was en slechts haar wilde toebehoren in de toekomst. Toen kwam de diefstal. Ook dat vernam zij, ik weet niet op welke wijze, want mijnheer Chambard had mij de stellige belofte gegeven, dat de zaak gesust zou worden nu de effecten zo spoedig waren teruggevonden, ofschoon ik nimmer bekend heb, zoals gij wel begrijpen zult. Maar er moet gebabbeld zijn; Renée kwam het te weten. Maar Goddank, zij twijfelde geen seconde aan mijn onschuld. Dat is het heerlijkste ogenblik van mijn leven geweest, toen zij mij dat zei. Intussen, het zag er ellendig voor mij uit. Heb ik u al gezegd, dat ik op staande voet ontslagen werd? Het verwondert mij niet als ik het vergeten heb, alles is op het ogenblik zo verward in mijn hoofd.

— Ik kan mij begrijpen, dat gij het gevoelen moet als een boze nachtmerrie, zei Brand op zachte toon. Maar het meisje waarvan gij sprakt, moet u toch tot een heerlijke steun geweest zijn in die dagen.

— Dat had zij kunnen zijn, mijnheer, antwoordde Raoul op bittere toon. Maar ik heb u het ergste nog niet verteld. Ik kreeg op een dag, die ik nooit zal vergeten, een kort briefje van haar, waarin zij mij mededeelde, dat wij moesten scheiden. Ik had mijn woord niet gehouden in een zeer ernstige zaak, zo zei zij. Ik peinsde wat dit kon zijn, en ik kon het niet vinden. Het kon alleen slaan op mijn verbintenis met de vrouw, van wie ik u zoëven sprak. Maar ik zweer u bij het hoofd van mijn moeder, dat ik haar niet had teruggezien, van het ogenblik af dat ik het uitmaakte.

— Een ogenblikje, viel Raffles hem in de rede, die met grote aandacht had toegeluisterd. Kende mademoiselle Renée die vrouw van gezicht?

— Ik ben zeker van niet, mijnheer.

— Verhaal mij dan maar verder, ik denk dat gij wel bijna aan het einde van uw droevige mededelingen zult zijn.

— Ja, er valt weinig meer te vertellen, mijnheer, zei Raoul met een zucht. Ik was in mijn trots gekrenkt, omdat ik wist dat ik mijzelf niets te verwijten had. Ik antwoordde dus zelfs niet, met geen woord, en zo werd op ruwe wijze een band verbroken, die voor het leven had moeten duren. Want ondanks al mijn lichtzinnigheid van die tijd, ik had haar waarachtig lief, en ik weet zeker dat wij gelukkig zouden geworden zijn. Zij had alles wat een vrouw in mijn oog aantrekkelijk maakt, zachtheid, oprechtheid en een goed hart, dat haar toegeeflijk maakte en vol medelijden. Nu, toen was het natuurlijk gedaan. Ik moest voor mijn moeder tot iedere prijs geld verdienen. Ik probeerde dus in de eerste plaats bij een andere bank te komen. Toen ik bij acht of tien van die instellingen vruchteloos had aangeklopt, en bij nog andere zelfs niet bij de directeur werd toegelaten, toen begreep ik wel dat ik op een soort zwarte lijst stond, dat de diefstal bij de Croatische Bank dus niet geheim was gehouden, en dat men het schurftige schaap uitstoten wilde. Wat bleef mij toen anders over dan het beroep te kiezen dat ik nu beoefen? O, gij weet niet hoe het mij soms tegen de borst stuit. Vanavond was het verschrikkelijk, en ik geloof niet dat ik ooit zo geleden heb als toen die trotse Jenny Godfrey zich vol minachting van mij afwendde, toen ik voor een ogenblik mijn positie vergat en haar wilde aanspreken. En dit is alles, en nu weet gij ook waarom ik er een einde aan wilde maken. Alles zou ook al voorbij zijn geweest, als ik niet eerst mijn revolver uit mijn overjaszak had moeten halen.

— Dan is het maar heel gelukkig, mijn beste Raoul, dat men revolvers niet in zijn soiréevestzakje pleegt te steken, zei Raffles met een flauwe glimlach. Ik zou willen zeggen dat uw verhaal zeer belangwekkend is, als ik niet moest vrezzen, dat die uitdrukking u zou kwetsen. Want voor u betreft het een zeer ernstige zaak. Er zijn echter een paar punten in, die ze voor mij zeer belangrijk

maken. Gij zijt u natuurlijk bewust dat gij een doodsvijand hebt, die u die poets gebakken heeft.

— Dat moet wel zo zijn, riep Raoul wanhopig uit. Maar al ga ik nog zover in mijn herinnering terug, ik kan mij onmogelijk voorstellen, dat iemand mij zo heeft kunnen haten, om in staat te zijn, mijn gehele leven te vernietigen.

— Ik geloof dat er maar één harts-tocht is, mijn waarde Raoul, die de mens tot zulke schanddaden drijft, en dat is de liefde. Weet gij zeker dat gij geen medeminnars hadt.

— Bedoelt gij ten aanzien van Renée?

— Of van een andere vrouw, maar natuurlijk in de eerste plaats ten aanzien van dat jonge meisje.

De Saint Ange dacht enige ogenblikken na en antwoordde toen schouderophalend:

— Wat Constance Marlot betreft, iedere man van de wereld zou wel krankzinnig zijn als hij om haar zulk een duivelse toeleg verzon. Achteraf wil ik volstrekt niets ten nadele van haar zeggen. Cizzy, zo was haar toneelnaam, heeft zeker zoveel minnaars gehad als er weken in het jaar zijn. Iedereen wist dat, en ook dat zij zeer gevoelig was voor weelde en genot.

— Dan zou het dus om Renée moeten zijn geweest. Weet gij niemand, die haar voor zich had willen winnen?

— Neen, niemand.

— Is zij u wel eens aan de bank komen afhalen, op het sluitingsuur?

— O ja, herhaaldelijk.

— Dan kunt gij ook niet weten, of niemand van het personeel getroffen werd door haar voorkomen, hernam Raffles bedaard. En nu iets anders. Dat briefje, waarin zij u afschreef gewaagde van een woordbreuk, en gij denkt dat dit moest slaan op een terugzien van Constance Marlot, bijgenaamd Cizzy. Kan het op niets anders duiden?

— Op niets anders. Het kan alleen die belofte getroffen hebben.

— En, hebt gij Cizzy inderdaad nooit meer teruggezien, sedert die belofte?

— Nooit.

— Ook niet bij toeval?

— Neen, ik zweer het u. Zelfs niet bij toeval. Want ik herinner mij nog wel dat zij twee dagen na onze breuk, alweer met een rijke Engelsman naar Biarritz vertrok, waar zij maandenlang is gebleven. Ik geloof dat zij op dit ogenblik niet eens te Parijs is.

— Maar men zou Renée iets hebben kunnen wijsmaken.

— Zij is er het meisje niet naar, om zich iets op de mouw te laten spelden, mijnheer. Voor zulke dingen zou zij bewijzen willen hebben.

— Wij zouden voor een ogenblik kunnen aannemen, dat die Cizzy zich in dienst heeft gesteld van een vijand, en aan Renée heeft geschreven dat zij weer met u in relatie is getreden.

— Ik geloof dat zij ook dat niet zonder meer zou hebben geloofd, riep de jongeman op smartelijke toon.

— Dan is er nog een andere mogelijkheid, en gij moet er niet boos om zijn als ik die opper. Wij stellen belang in u en zouden u gaarne willen helpen. Hebt gij in die tussentijd niet omgegaan met een andere vrouw dan Cizzy, een oude kennis of zo?

— Met niemand. O, geloof mij toch.

— Ik geloof u. Gij hebt dus met geen enkele vrouw intiem gesproken, niet met haar in een of ander restaurant gedieneerd, op zulk een wijze, dat men daaruit het een en ander kon afleiden, gij hebt niet naast haar gezeten in een loge, van de Follies Bergères, kortom, gij hebt niets gedaan, wat u in een verkeerd daglicht kon stellen, vooral wanneer uw vijand al zijn best zou doen om die toestand een weinig te forceren?

Raoul had zijn slanke witte hand aan het voorhoofd gebracht, als om zijn gedachten te verzamelen, en nu steunde hij:

— Maar in welk een zwarte afgrond laat gij mij daar toch zien. Is het dan werkelijk zo en ben ik het slachtoffer geworden van een laaghartig komplot?

— Daar heeft het tenminste alle schijn van. En antwoord mij nu op mijn vraag van zoëven. Hebt gij in die tussentijd met geen enkele andere vrouw gesproken?

Tot verwondering van de beide vrienden duurde het enige ogenblikken alvorens Raoul op doffe toon ten antwoord gaf:

— Ja. Met één enkele vrouw heb ik gesproken, drie of vier malen. Eenmaal in een groot restaurant, eenmaal in de foyer van een schouwburg in een der voorsteden, eenmaal bij het restaurant, dat aan de oever van de grote vijver in het Bois de Boulogne staat.

— Wilt gij ons zeggen wie die vrouw was?

De verbazing van Raffles en Brand nam nog toe, toen, na een lange aarzeling, het onverwachte antwoord kwam:

— Dat kan ik u onmogelijk zeggen, mijnheer.

Hij zag blijkbaar de uitdrukking, die er op het gezicht van Raffles verscheen, want hij greep met trillende vingers diens hand en voegde er aan toe, terwijl zijn stem beefde:

— Geloof toch mijnheer, dat ik mijzelf niets te verwijten heb, niets. Maar het betreft hier een geheim, dat ik niet openbaar mag maken, terwille van die vrouw. Zij is mij zeer dierbaar, en toch bestaat er niets tussen ons, dat... waarover...

Hij raakte in de war, begon te stotteren, bedekte zijn gelaat met zijn handen, en sprak toen bijna onhoorbaar:

— Ik kan u alleen zeggen dat zij in Parijs niet veilig is. Dat zij zich verborgen moet houden. En vraag mij nu niets meer, om Godswil, want ik voel mij nog zwak en ellendig, en ik mag niets verraden.

Raffles was opgestaan, keek met zijn ondoorgrondelijke, grijze ogen enige tijd op het gebogen hoofd neer, met het glanzende zwarte haar, legde toen zijn hand op de schouder van Raoul en zei op diepernstige toon:

— Wij geloven ieder woord wat gij gezegd hebt, Raoul, en wij zijn stellig voornemens, op onze manier deze zaak tot klaarheid te brengen. Hier is een schandelijk, een laaghartig komplot tegen u op touw gezet en wel met een zeer bepaald doel, dat ik spoedig zal hebben doorzien, want ik ben heel wat ouder dan gij, en heb dus ook meer men-

senkennis. Geef mij nu je adres, vertrouw op ons, en wees er zeker van, dat wij je vijand, wie het dan ook mag zijn, spoedig zullen hebben ontmaskerd, en wie weet leidt dit er wel vanzelf toe, dat Renée berouwvol naar je toekomt, haar ongelijk bekent, en je vraagt, alles te vergeven en te vergeten.

— Als zij dat deed, mijnheer, dan zou ik u mijn hele leven innig dankbaar blijven, riep de jongeman met schitte-

rende ogen. Want ik voel nu pas, in deze troosteloze tijd, hoeveel ik van haar houd, en welke plaats zij inneemt in mijn hart. Nooit zal ik waarlijk gelukkig kunnen zijn zonder haar. Help mij, steun mij. Ik heb geen vrienden meer, allen hebben mij verlaten, want ik ben maar een mislukkeling, ik ben uit de kringen geworpen, waarin ik vroeger thuishoorde, ik ben maar een beroepsdanser.

HOOFDSTUK III

RAFFLES DOET VREEMDE ONTDEKKINGEN

Toen Raffles de volgende ochtend ontwaakte, in de weelderig gemeubelde slaapkamer van de woning, welke hij, gestoffeerd en wel, ongeveer een week geleden had gehuurd in een groot huis aan de Rue de Balzac gelegen, viel hem allereerst het zonderlinge gesprek in, hetwelk hij de avond te voren had gevoerd met Raoul de Saint Ange. Hij ging onder de douche staan met het vaste voornemen, nog diezelfde dag met zijn nasporingen te beginnen, teneinde te ontdekken, wie op zulk een laaghartige wijze, en zo verraderlijk de toekomst had vernield van een veelbelovende jongeman, en hem zijn meisje had ontstolen.

Want al had Raoul zelf dit niet doorzien, Raffles met zijn mensenkennis, had reeds bij de eerste woorden begrepen, dat die beide zaken niet van elkaar gescheiden konden worden en dat de dief, die de effecten in de lessenaar verstopte, dezelfde moest zijn, die het meisje gewaarschuwd had, dat de man die zij liefhad, zijn woord had gebroken.

Terwijl het ijskoude water over hem stroomde, dacht Raffles er over na, wie toch wel die geheimzinnige vrouw kon zijn geweest, met wie Raoul enige malen een samenkomst had gehad, wier naam hij niet wilde noemen, omdat hij

haar niet mocht « verraden ».

Zij was dus waarschijnlijk een misdadigster? Zij had iets te verbergen? Maar waarom hield hij haar dan de hand boven het hoofd? Dat zou dan toch moeten wijzen op een zeer nauwe en tedere relatie.

Hier was een punt, dat Raffles nog niet kon ophelderen, maar hij besloot niet te rusten, voor ook hierin licht was gebracht.

Een andere vraag was, hoe Renée kennis had gekregen van die ontmoeting. De vijand van Raoul had haar natuurlijk ingelicht, dat stond vast, maar hoe kwam het dat zij hem maar aanstonds had geloofd? Had die man haar dan misschien met eigen ogen het verraad laten aanschouwen? Dat zou er dan op wijzen, dat hij op de hoogte was van Raouls plannen en wist, wanneer zulk een samenkomst zou plaats vinden. Hoe dat mogelijk was, dat kon Raffles nog niet doorzien, maar hij was begiftigd met het geduld van een kat, en hij zou het wel ontdekken.

Onder het aankleden dacht hij nog altijd na over de zaak, die hem zoveel belang inboezemde.

Hij trad de ontbijtkamer binnen, en dacht er nog altijd over, en het eerste wat hij tot Brand zei, die juist de ochtenbladen inzag, was:

— Goede morgen, Charles. Ik denk, dat wij de dader moeten zoeken onder het bankpersoneel.

— Waar heb je het over? vroeg Brand verbluft. Stil eens, ik ben er al. De zaak Saint Ange, als ik het zo eens noemen mag. Je bent dus van plan er gevolg aan te geven?

— Heb je mij ooit een belofte horen doen, amice, zonder dat ik uit alle macht poogde, haar ook te vervullen? vroeg Raffles verwijtend.

— Dat is zo. Ik weet dat je hemel en aarde zult bewegen, om de vent te ontdekken, die die arme jongen zo diep ongelukkig heeft gemaakt. Heb je al enig denkbeeld wie het kan zijn?

— Ja, Charles, dat heb ik. Het moet een man zijn, die Renée Lafargue liefheeft, of die haar althans wil bezitten, wat natuurlijk niet steeds hetzelfde is.

— Zo heb ik er ook dadelijk over gedacht. Maar het trof mij onaangenaam, Edward, dat Raoul zich niet wilde uitlaten over de vrouw, met wie hij die samenkomsten heeft gehad.

— Mij in het geheel niet. Het kan toch immers heel goed voorkomen, dat een man om de nobelste redenen de naam van een vrouw moet verzwijgen? Wat denk jij van die vrouw, Charles?

Raffles was gaan zitten, en keek Brand met zijn heldere, doordringende ogen aandachtig aan.

— Wat zou ik van haar moeten denken? antwoordde de jonge man. Vermoedelijk zal zij wel iets op haar kerfstok hebben.

— Daaraan kan bijna niet getwijfeld worden, was ook Raffles van mening. Onvoorzichtig genoeg, zei hij een paar woorden, die daarop duidelijk wijzen. Zij is hier in Parijs niet veilig.

— Een anarchiste misschien?

— Geloof je dat een rijke jongen van zijn stand omgang met anarchisten zou hebben gehad?

— Het is waar, dat is haast niet te denken. Misschien een misdaad uit liefde.

— Dat klinkt al aannemelijker. Maar luister nu eens naar het volgende, Charles. Raoul had Renée met stelligheid be-

loofd, de vrouw niet terug te zien. Wat kon hem nu toch wel bewegen, zich bloot te stellen aan het gevaar, zijn meisje te verliezen door geheime samenkomsten te hebben met een vrouw, die een ander was dan Cizzy?

— Wel, ik vind het even zonderling als jij. Want hij pleegde dan toch verraad, zo niet naar de letter, dan toch naar de geest. Het was wel niet Cizzy, maar het was dan toch een andere vrouw.

— Ja, maar dat strookt niet met zijn karakter. Hij had beloofd aan Renée te zullen toebehoren, en als hij het woord brak, moest daarvoor een geldige, alles overheersende reden bestaan, waaruit ik wil afleiden, dat die vrouw in zijn vroeger leven een aanzienlijke plaats moet hebben ingenomen, zo aanzienlijk, dat hij daardoor zelfs het gevaar wilde lopen, in de ogen van Renée een woordbreker te zijn. Nu is de knaap hoogstens twee en twintig jaar, een kind dus nog bijna, en ik zou wel willen dat je mij antwoord kon geven op de vraag, of men op die leeftijd reeds zo grondig kennis kan hebben gemaakt met een vrouw, dat zij in zijn gedachten alles overheerst, zelfs die aan zijn meisje, dat hij naar zijn eigen zeggen, innig liefheeft.

— Het klinkt heel onwaarschijnlijk, begon Brand onzeker.

— De gevallen zijn zo zeldzaam, amice, dat wij ze gerust buiten rekening kunnen laten, hernam Raffles glimlachend. Als het een vroegere vlam was geweest, dan had hij haar natuurlijk niet ontmoet in een zo gevaarlijke plaats als een restaurant of een schouwburgfoyer, maar had hij de zaak schriftelijk afgedaan.

Brand keek Raffles met grote ogen aan en hernam:

— Dat is zuiver geredeneerd, maar waar leidt ons dat toe?

— Dat leidt ons tot de veronderstelling, Charles, dat die vrouw, voor wie hij zoveel over had, die hij niet wil verraden, die hij trouw blijft, ofschoon zij waarschijnlijk een misdaad heeft begaan niet zijn liefde is, maar zijn zuster.

Brand slaakte een kreet van verbazing, en bleef zitten met een reepje ge-roosterd brood in de hand, Raffles met grote ogen aanziende.

— Dat is wel mogelijk, bracht hij er eindelijk uit. Maar waarom, voor de drommel, zei hij dat dan niet?

— Omdat dit haar in gevaar zou kunnen brengen.

— Maar dan had hij het toch wel aan Renée kunnen zeggen?

— Dat hij het niet deed, amice, wijst juist op de ernst van het misdrijf, dat zij moet hebben begaan. Overigens moet ik je er op wijzen, dat de jongen zelf niet het flauwste vermoeden had, dat Renée hem met die vrouw, wie het dan ook geweest is, samen kan hebben gezien.

— Maar dat zijn allemaal louter vermoedens, die op niets steunen Edward, riep Brand uit.

— Wat je daar zegt is niet erg vleiend voor de kracht van mijn redenering, amice, zei Raffles met een glimlachje. Maar mij dunkt dat wij in die richting toch eens moesten voortgaan. Daarom zou je mij een groot genoegen doen, als je mij de behulpzame hand bood, en eens naar een paar redacties van grote bladen liep, met het verzoek, of je de legger van dit en het vorige jaar eens mag doorzien. Laat je ook een klapper geven, en zoek daarin naar de misdaden van enige betekenis. Ik erken, dat het een tijdrovend en geen prettig werkje is, en dat het heel best mogelijk is daarenboven, dat het niets oplevert, want wij kunnen hier best te doen hebben met een misdrijf, dat wel bekend is geworden, maar waarvan de dader, in dit geval de daderes, zich door de vlucht aan een vervolging heeft onttrokken. Daarop zou natuurlijk ook de geheimzinnigheid wijzen, die door Raoul wordt betracht. In die tussentijd ga ik eens een kijkje nemen in de Croatische Bank. Ik moet die Henry Chambard leren kennen, de man die de zaak suste, die niet gesust werd. En dadelijk daarna ga ik een bezoek brengen aan Raoul, die een weinig troost wel zal nodig hebben. Hij verkeert in een ellendige toestand, nu zijn vroegere rijke vrien-

den hem verlaten hebben, en hij daar in de dancing, wij hebben het gisteravond zelf kunnen horen, niet anders of beter behandeld wordt dan een glazenpoeler. Wat moet hij zich vernederd en gepijnigd voelen.

— Ik geloof dat het hem opluchtte, zijn hart eens te kunnen uitstorten. En het vreemde is, dat hij onze namen niet eens weet.

— Wij zullen er hem vanmiddag wel een opgeven, hernam Raffles schouderophalend. De eerste de beste is goed. En laten wij nu voortmaken, want als het maar even gaat, wil ik vanmiddag ook nog eens kennismaken met Renée Lafargue, en als zij in mijn smaak valt, waaraan ik niet twijfel, dan zullen wij die twee weer bij elkaar brengen, of ik wil nooit mijn vingers meer uitsteken naar een brandkast.

De beide vrienden beëindigden snel hun ontbijt, Raffles zocht wat papieren, die hem te pas konden komen, bijeen, deed ze in zijn portefeuille, trok zijn overjas aan, en toen hij naar buiten stapte, zag hij er uit als een van die rijke Engelse toeristen, die bijna voortdurend tussen de wielen van een spoorwagen of van een auto of op het dek van een mailstomer zitten.

Hij had reeds geïnformeerd waar de Croatische Bank te vinden was, en een autobus bracht hem tot vlak bij de Place Vendôme, waar zich de bank bevond.

De vleugel deur stond open, en Raffles liep langs de portier, die hem met een snelle, keurende blik opnam, even aan zijn pet tikte, en hem op zijn vraag verwees naar een der loketten.

Raffles liep op het hem aangewezen loket toe, en keek in een groot vertrek, helder verlicht door vijf ramen, dat zijn grootte waarschijnlijk te danken had aan het wegbreken van een tussenmuur.

Dadelijk kwam een kassier op hem toelopen, die vroeg wat hij wenste.

Raffles haalde uit zijn papieren enige effecten te voorschijn, en verzocht ze te verzilveren.

De kassier liet even de koerslijsten nazien, en Raffles ontving een stapeltje

biljetten van duizend francs voor de papieren.

De kassier wilde zich reeds weer verwijderen, toen Raffles op zijn hoffelijkste toon vroeg:

— Zou er wellicht gelegenheid bestaan om een kort oogenblik met de directeur te spreken? Ik wenste gaarne zijn raad in te winnen aangaande de aankoop van een pakket aandelen in de pas ontdekte petroleumbronnen in Mexico.

De heer aan de andere kant van het loket keek Raffles scherp aan, en antwoordde toen snel:

— Ik zal even informeren of mijnheer Chambard op het oogenblik tijd heeft, maar ik denk het haast wel.

Raffles zag hem naar het huistelefoon-toestel lopen, even spreken, en toen weer terugkeren met de boodschap, dat het mijnheer Chambard aangenaam zou zijn, een nieuwe klant te woord te staan.

Hij stak zijn hoofd door het loket, wenkte een lang opgeschoten jongen met twee rijen vernikkelde knopen op zijn buis, en beval hem, de bezoeker aanstonds bij de directeur te brengen.

Raffles volgde nu de knaap op de voet, en zag voor zich een slanke man, zeker niet ouder dan vijf en veertig jaar, maar die blijkbaar al zijn best deed, er als dertig uit te zien. Hij was wel wat té onberispelijk gekleed, en scheen overdreven veel zorg aan zijn toilet te besteden. Zijn haar was keurig gescheiden, en hij droeg een klein, koket opgestreken kneveltje.

Zijn handen waren merkwaardig goed onderhouden en zeer goed gevormd.

De ogen echter stonden Raffles al dadelijk niet aan. Zij hadden een zonderlinge, stekende blik, die getuigde van meedogenloze wreedheid jegens iedereen die hem in de weg stond, van grote sluwheid, en van die zekere koude onverschilligheid, die men kan lezen in de ogen van zoveel zakenlieden.

Hij begroette Raffles met een korte buiging, schoof een stoel bij zijn schrijftafel, nodigde de bezoeker met een gebaar tot zitten, en vroeg wat hij wenste.

Nu begon een gesprek, dat tamelijk lang duurde, en waarin Raffles zijn rol van onwetende geldbelegger voortreffelijk

speelde. Toen hij eindelijk opstond, wist hij al heel wat meer van mijnheer Chambard, dan deze waarschijnlijk lief zou zijn geweest, als hij het had kunnen weten, en hij verliet hem met de toezegging, dat hij zeker zou overgaan tot de aankoop van enige pakketten aandelen, ten bedrage van een paar millioen francs.

Dezelfde knopenjongen moest hem weer terug geleiden, maar Raffles overhaastte zich niet, en nam de gelegenheid te baat, het huis grondig te bestuderen, voor zover dit mogelijk was.

Toen hij weer op straat stond, mompelde hij voor zich heen:

— Nu, dit is een heel zonderlinge onderneming. En mijnheer Chambard durft heel wat wagen, nu hij mij duizend aandelen in de hand tracht te stoppen van een onderneming, die binnen een half jaar geen cent waard zal blijken te zijn. Het schijnt dus wel nodig te wezen, dat mijnheer de directeur, hoe dan ook, veel geld verdient. Wij zullen eens informaties inwinnen naar zijn levenswandel, en als ik nog verstand heb van mensengezichten, dan geloof ik wel te kunnen voorspellen, hoe de uitslag van die informatie zal zijn. En nu zullen wij eens een bezoek gaan brengen aan onze kleine Renée, en haar eens duchtig onderhouden over haar lichtgelovigheid. Wat is het toch vreemd, dat de vrouwen veeleer geneigd zijn het slechte dan het goede van de man te geloven.

Met deze verzuchting stapte Raffles op een bus, die hem door half Parijs voerde, totdat hij stopte voor een huis in de Rue Lepic op Montmartre, hetwelk hem door Raoul was aangeduid als de woonplaats van het meisje, dat zijn liefde had versmaad.

Raffles stapte op de deur toe. Hij nam zijn hoed af, want juist kwam een meisje uit het huis.

— Ik heb zeker het voorrecht, met mejuffrouw Renée Lafargue te spreken. Mijn naam is James Brown. Ik ben een Engelsman, en gij zult misschien wel zo goed willen zijn mij aan te horen, als ik u zeg dat ik sedert kort een vriend geworden ben van Raoul de Saint Ange.

Op het horen van die naam werd het meisje doodsblijk, sloot even de ogen, en leunde tegen de deurpost, de hand op het hart gedrukt.

Maar er kwam bijna direct, een strenge uitdrukking op het lieve gezichtje, toen zij, na zich hersteld te hebben, kortaf zei:

— Geloofst gij, dat dit een aanbeveling is, mijnheer?

— Foei, hoe durft gij zo spreken, heren Raffles, terwijl hij bestraffend het hoofd schudde en haar ernstig aankeek. Ik weet alles, dat zult gij wel begrijpen. Hoe hebt gij het toch over u kunnen verkrijgen, een jongen, voor wie gij alles waart, op zulke onbeduidende aanwijzingen, zonder hem zelfs persoonlijk te willen ondervragen, heen te zenden?

— Komt gij voor hem pleiten? vroeg het meisje stroef.

— Dat kom ik, antwoordde Raffles op warme toon. En ik heb een voorgevoel dat ik het niet vruchteloos zal doen. Hebt gij soms vijf minuten voor mij, ten hoogste tien? Kunnen uw boodschappen nog zolang wachten?

Renée scheen een kort ogenblik te aarzelen, duwde toen de woningdeur weer open en zei:

— Ik zal u tonen, mijnheer, dat ik niet onwillig ben, en u bewijzen hoe goed ik er aan deed, met, met het uit te maken.

— En ik denk u juist van het tegendeel te zullen overtuigen, mademoiselle, zei Raffles glimlachend, terwijl hij het meisje volgde naar een soort atelier, te

bereiken langs een smalle trap binnenshuis, en dat vol stond met afgewerkte en half afgewerkte vazen en schalen, tomblers met penselen, een paar schildereuzels, en een paar zeer goede doekjes, die tegen de muur waren gezet om te drogen.

— Kijk niet om u heen, dit is mijn werkplaats, verontschuldigde het meisje zich. Ik zou u in de huiskamer hebben gelaten, maar waartoe zou ik mijn ouders nogmaals het verdriet doen, naar die hele, droevige geschiedenis te moeten luisteren? Zeg mij om te beginnen, eerlijk, heeft Raoul u gezonden?

— Dan zou hij niet zijn voor wie ik hem houd, mademoiselle, een trotse knaap, die zich bitter gegriefd gevoelt door uw bejegening.

— Verdiende hij het dan niet? vroeg Renée en plotseling schoot er een heldere traan in haar ogen, en liet zij zich met een wanhopig gebaar in een rieten stoel vallen.

— Dat willen wij nu juist eens onderzoeken, mademoiselle, antwoordde Raffles kalm. Want gij moet weten dat ik zeer ernstige vermoedens heb, en dat ik niet zal rusten voor ik met zekerheid weet of die gegrond zijn of niet. Nogmaals: Raoul zond mij niet, hij weet niets af van ons onderhoud, op mijn woord van eer, maar desondanks wil ik voor hem strijden, en trachten, hem zijn geluk te hergeven, en ook u weer gelukkig te maken. Want dat zijt gij niet, dat is maar al te duidelijk te zien.

HOOFDSTUK IV

HET WORDT LICHT

Het meisje zat daar onbeweeglijk, met de kleine, in elkaar gevouwen handen in de schoot, en zei, het hoofd diep gebogen:

— Zeg dan wat gij tot zijn verdediging meent te kunnen zeggen, en ik zal

u oneindig dankbaar zijn, als gij erin slaagt, hem geheel vrij te pleiten, want het is zo, ik ben ongelukkig, diep ongelukkig.

— Ik zal meer te vragen hebben, dan mede te delen, mademoiselle Renée, en

juist uw antwoorden zullen zijn beste verdediging zijn. Ziet u, wij hebben gisteravond eens heel langdurig met elkander gesproken. Hij heeft mij slechts weinig verzwegen. Op één zaak na, en ik geloof dat wij juist daarin de kern van de gehele kwestie hebben te zoeken. Weet gij wat hij nu doet?

— Neen, mijnheer, ik weet het niet, ik heb hem nooit meer teruggezien, antwoordde het meisje.

— Hij is beroepsdanser geworden.

— Afschuwelijk, fluisterde Renée.

— Hij moest wel, nadat hij ontslagen werd door de directeur van de bank, Chambard. Zeg mij eens oprecht, hebt gij ooit geloofd, dat hij die effecten gestolen had?

Renée hief het mooie hoofdje met een ruk op en antwoordde met vaste stem:

— Geen seconde, dat zweer ik.

— Dan heeft de schobbejak, die alles op touw zette, zich althans in dat opzicht vergist, want hij rekende er stellig op, dat gij het juist wél zoudt geloven.

Renée keek met de grootste verbazing Raffles aan, die in zichzelf moest bekennen, nog nimmer zulke prachtige ogen te hebben gezien in het gelaat van een vrouw, en barstte toen uit:

— Wat bedoelt gij daarmee? Wat praat gij van een toeleg?

— Maar hebt gij dan zelf niet bedacht dat hier een schurkenstreek werd uitgehaald? Als gij zo vast gelooft, dat Raoul onschuldig is, hoe hebt gij u dan wel voorgesteld, hoe die effecten in zijn lessenaar kwamen?

— Ik dacht, en hij zei het zelf ook, dat er misschien een vergissing...

— Nonsens. Dergelijke vergissingen worden op grote banken niet begaan. Neen, die effecten zijn er natuurlijk ingelegd door een man, die zich op hem wilde wreken, want een vrouw doet zulke dingen heel anders, als zij haar wraakzucht wil botvieren.

— Maar Raoul had geen vijanden, riep Renée uit.

— Precies. En omdat dit zo is, moeten we de gevolgtrekking maken, dat de man die het deed, het niet verrichtte uit louter wraakzucht, maar eenvoudig

om Raoul onmogelijk te maken, en zijn toekomst te vernietigen, want het zal u misschien wel bekend zijn dat hij naderhand nergens een betrekking van dezelfde aard heeft kunnen krijgen; de bankiers waren gewaarschuwd.

— Maar wie, wie kan zo iets afschuwelijks hebben gedaan? riep Renée.

— Ja, als wij dat wisten. Het is juist mijn doel, dit te ontdekken. Maar ik ben er natuurlijk zeker van dat het dezelfde man was, die u het briefje schreef, over die vrouw.

— Ook dat weet gij dus? vroeg Renée verblekend.

— Alles, zei ik u toch. Hebt gij dat briefje misschien nog?

— Ik heb het nog, maar gij zult er weinig mee kunnen doen, want het is getypt.

— Laat het mij toch maar eens zien, drong Raffles aan.

Renée stond op, liep naar een muurkastje, opende het, zocht even tussen wat brieven, en stak Raffles toen een stukje papier toe.

Het was ondertekend met het gebruikelijke: « Een Vriend ».

Raffles ging met het papiertje bij het grote, op het noorden uitzierende raam staan, haalde een vergrootglas te voorschijn, en bestudeerde het machineschrift met de grootste aandacht.

— Mag ik dit briefje een paar dagen behouden? vroeg hij.

— Als gij gelooft dat het tot iets nut zal zijn? Maar wat kunt gij doen met machineschrift?

— O, zeg dat niet. Kundige detectives kunnen dikwijls uitmaken, zelfs zonder vergrootglas, met welke machine een brief is getikt. Zie zelf maar eens, en neem mijn vergrootglas. Bekijk zorgvuldig de letter e. Bemerkt gij wel, dat het haaltje niet geheel en al doorloopt tot onder aan de regel? Wij zullen eens zien wat dit oplevert.

Raffles had het briefje zorgvuldig in zijn portefeuille gestopt en ging nu door:

— In dit briefje geeft de schrijver u te kennen, dat gij op een nauwkeurig aangeduid tijdstip, slechts naar een bepaalde plaats behoef te gaan, om daar

Raoul aan te treffen met een vrouw. Dat hebt gij gedaan?

Renée werd bloedrood, en wendde haar gezichtje af, terwijl zij nauwelijks hoorbaar antwoordde:

— Ja, ik deed het. Ik weet wel, dat het heel lelijk is. Gij zult zeggen dat ik hem had moeten vertrouwen, maar ik was zo vreselijk jaloers in die tijd, en de uitslag heeft dan toch geleerd...

— Wij zullen wel eens zien wat die uitslag leert, viel Raffles haar glimlachend in de rede. Gij zijt dus naar die aangeduide plaats toegegaan en hebt hem daar met die vrouw gezien. Kende gij haar?

— Neen, ik had haar nooit gezien.

— Was zij mooi?

— Heel knap... een schoonheid...

— Gedroeg Raoul zich teder tegenover haar?

— Hij streelde haar voortdurend over de hand, en zij zaten vlak bij elkaar in een half duister hoekje van het kleine café, en ik zag alles door het tullen gordijntje van een tussendeur. O, ik zal het nooit vergeten.

— Leek de vrouw misschien een beetje op hem?

Weer ging het mooie, bleke gelaat met een ruk naar Raffles toe, en toonloos vroeg ze, zeer verwonderd:

— Of zij op hem leek? Waarom zou zij op hem geleken hebben?

— Wel, zo verwonderlijk zou het niet zijn, als zij, bijvoorbeeld, zijn zuster eens was geweest, antwoordde Raffles glimlachend.

— Een zuster? herhaalde Renée langgerekt. Wat praat gij? Hij heeft geen zusters.

— Dat wil zeggen, dat hij er nooit over gesproken heeft. Leek zij op hem? moet ik u nogmaals vragen.

— Nu, zij was ook heel donker, en, nu ik mij wel bezin, leken haar ogen ook op de zijne, maar het is toch immers krankzinnigheid. Waarom zou hij mij het bestaan van een zuster verzwegen hebben?

— Daar kon hij misschien grondige redenen voor hebben. Hebt gij zijn moeder gekend?

— Ik heb haar een paar malen bezocht. Zij is een lieve, stille, oude vrouw en ik geloof dat zij van mij hield.

— Nu, wij zullen dit onderdeel voorlopig laten rusten, want hierin kunt gij mij toch niet helpen. Maar wij zijn het er toch zeker over eens, dat gij alle redenen zoudt hebben om u diep te schamen, en hem aanstonds in de armen te vliegen, als het eens werkelijk bleek, dat Raoul een paar samenkomsten heeft gehad met zijn zuster?

De lippen van het meisje begonnen heftig te trillen, terwijl zij stamelde:

— Ik zou niet weten wat ik zou moeten doen om het weer goed te maken. Maar zeg zo iets toch niet, want het is onmogelijk, onmogelijk.

— Wie weet, zei Raffles met een kort lachje. Wij zullen tot een ander hoofdstuk overgaan. Wij willen eens trachten te onderzoeken, wat een man wel kan bewegen, om een ander in de afgrond te storten, op zulk een verfiend laaghartige wijze, zonder dat herstel mogelijk schijnt. Ik voor mij verklaar, dat alleen maar liefde, of beter gezegd hartstocht, iemand tot zo iets kan drijven. Gij bemerkt wel dat we hier een teder punt aanroeren. Maar dat kan ik tot mijn leedwezen niet vermijden. En dus vraag ik u ronduit: Kent gij iemand aan de Croatische Bank, die Raoul opzij zou hebben willen schuiven om zijn plaats in te nemen in uw hart?

Raffles hield bij die vraag Renée scherp in het oog. Zij was doodsbleek geworden, haar gehele lichaam sidderde, toen zij antwoordde:

— Ja, er is daar een man, die mij al geruime tijd achterna loopt.

— Henri Chambard waarschijnlijk?

— Hoe kunt gij dat weten?

— Wel, een weinig redeneerkunst is daartoe voldoende. Want het is maar niet zo eenvoudig, effecten in handen te krijgen en vooral om die in de lessenaar van een collega te stoppen, die meestal op slot is, en waarvan natuurlijk alleen de chef op zijn gemak een duplicaat kan laten maken. Gij weet dat natuurlijk niet, maar de lessenaars in bankgebouwen hebben alle verschillende sloten. En dan die geheimzinnige mededeling aan

de andere banken om de dader niet in dienst te nemen. Die kon ook alleen maar verstrekt zijn door iemand die iets betekent, en wiens woord gezag heeft. En dan dat sussen van de zaak. Ook dat heb ik aanstonds vreemd gevonden. Maar het wordt heel duidelijk, als men bedenkt, dat Raoul bij aangifte van de zaak, onmiddellijk in arrest zou zijn gesteld, en dan had hij onmogelijk een samenkomst kunnen hebben met die geheimzinnige vrouw.

Renée greep met de hand naar het voorhoofd, en in haar ogen was verbijstering te lezen, toen zij met toonloze stem sprak:

— Ja, ja, dat kan alles zo zijn, dat laat zich horen, en toch kan ik het niet geloven. Zo iets zou afschuwelijk zijn.

— Mannen denken daar anders over, hernam Raffles rustig. Als die eenmaal een vrouw begeren, dan zijn er maar weinig middelen die zij daarvoor schuwen, en zeker niet als zij de macht hebben, ze straffeloos in toepassing te brengen. Zeg mij eens, heeft Monsieur Chambard zich in de laatste weken erg opgedrongen?

— Het is afschuwelijk. Hij stuurt bloemen en bonbons; hij durft mij op straat zelfs aanspreken; hij nodigt mij uit om tochtjes te maken in zijn auto; hij zegt dat hij oprecht van mij houdt, en mij tot zijn vrouw wil maken.

— Weten uw ouders dat?

— Ik heb het lang voor hen verborgen gehouden, om die lieve oudjes niet nodeloos ongerust te maken, maar op de duur ging dat niet meer, want hij begon zelfs brieven te schrijven, brieven vol hartstocht, die mij werkelijk bang maakten.

— Gij moet dus niets van hem hebben?

— Ik ben bang voor hem; ik heb een afschuw van hem.

Raffles keek het meisje een ogenblik met grote aandacht aan, stond toen op, greep zijn hoed, en zei:

— Wij zullen dit gesprek nu niet langer rekken, Mademoiselle Renée, want ik zie maar al te goed hoezeer het u heeft aangegrepen. Laat ik u dit dus nog mogen zeggen: blij vertrouwen, blij

hopen. Raoul heeft u nog steeds oprecht lief, en hij heeft ook nooit opgehouden dat te doen. Want ik weet zeker, dat hij even onschuldig is aan de diefstal van die effecten, als aan de ontroof, die gij hem verwijt. En nu nog één enkele vraag, die van belang zal zijn. Raoul vertelde mij, dat gij hem wel eens aan het bankgebouw zijt komen afhalen. Gij kunt mij dus wel de lessenaar aanduiden, waaraan hij vroeger gezeten was?

— O ja, ik zie hem nog in mijn dromen voor mij; hij zat op de afdeling cheques, dat is links in de vestibule, het vierde loket.

— Dat is duidelijk genoeg, zei Raffles opgewekt. Nu, ik hoop u spoedig goede berichten te zullen brengen. Wilt gij mij niet als uw vriend beschouwen? Ik weet wel dat het u zeer vreemd moet voorkomen, dat een vreemdeling zich op zulk een eigenaardige wijze bemoeit met uw zaken, en nog wel met zulke intieme aangelegenheden, maar geloof mij, ik doe het, laten wij zeggen, uit beginsel. Waar ik onrecht zie, daar straf ik het, en met een harde hand, daarvan kunt gij verzekerd zijn. En nu laat ik u aan uw bezigheden over, en ik vraag uw toestemming om u hedenavond nog even te mogen bezoeken. Niets zal mij liever zijn dan ook kennis te mogen maken met uw ouders. Wie weet kan ik u reeds vanavond iets mededelen, dat u zeker zeer zal verblijden.

— Deel mij mede, dat ik een dwaas, engdenkend schepsel ben geweest, en ik zal u mijn gehele leven als mijn beste vriend blijven beschouwen, zei het jonge meisje, terwijl zij de haar toegestoken hand drukte. Meer verlang ik niet.

— Wij zullen wel zien, zei Raffles glimlachend. Tot vanavond dan. En voor ik het vergeet, en ofschoon ik weet dat het u veel moeite zal kosten, als gij bij toeval vandaag Monsieur Henry Chambard nog ontmoet, toon u dan vooral niet te afwijkend, want ik heb een plannetje met dat heerschap.

— Dat zal ik nooit kunnen, zei het meisje huiverend.

— Gij moet het tot iedere prijs proberen. En ik weet zeker dat gij het zult

kunnen, als gij maar bedenkt, dat het van uw medewerking zal afhangen, of Raoul in het oog van de hele wereld gerehabiliteerd wordt.

— Is dat zo? riep het meisje met schitterende ogen. Daarvoor heb ik alles over, en dat zou ik nog hebben, zelfs al bleek het, dat hij zijn woord tegenover mij gebroken had. En nu, tot ziens, want ik moet mij nu werkelijk haasten.

Nog een handdruk, en toen verliet Raffles snel het atelier, dat de stempel droeg van de ijverige geest die hier heerste, verliet het huis, en begaf zich zo vlug hij maar kon naar het kleine huisje, waarvan hij de huur nog altijd had aangehouden, en dat moest dienen als een soort steunpunt, waarop hij zich altijd terug zou kunnen trekken, als de politie hem het vuur eens wat al te na aan de schenen zou leggen.

Eenmaal daar, begon hij zich vlug te vermommen, totdat hij er uitzag als een oud mannetje, tamelijk sjofel gekleed. Hij vulde een kist met enige eenvoudige gereedschappen, zoals buigtangetjes, schroevendraaiers en dergelijke, verliet het huisje aan de tuinzijde, en stond een half uur daarna alweer voor het bankgebouw aan de Place Vendôme, besteeg rustig de trappen als iemand die er thuis is, klopte op de deur van de directeurskamer, en vond daar niet Chambard, die waarschijnlijk was gaan lunchen, maar een klerk, die bij het raam een krant zat te lezen, op zijn dode gemak, en die zeker op het vertrek moest passen.

— Wat moet je, oude heer? vroeg dit

jongemens onbeschaamd, nauwelijks zijn houding veranderend.

— Schrijfmachine even nazien, mijnheer, antwoordde Raffles onderdanig.

— Het is toch de eerste van de maand nog niet?

— Vacanties van het personeel, mijnheer, legde Raffles uit. Reeds was hij bezig met het uitpakken van zijn tas, en zat hij voor de schrijfmachine, met zijn rug naar de klerk, die alweer was begonnen te lezen.

Raffles deed alsof hij de machine reinigde, werkte met benzine en smeerolie, streek met zijn borstel overal overheen, en stak tenslotte een vel papier in de machine, om zich te overtuigen, dat zijn werk goed was gedaan.

Hij typte enige zinnen, nam het papier uit de machine, liet het in zijn binnenzak verdwijnen, pakte zijn werktuigen in, en verliet schutterig, telkens een excuus mompelend, het fraai gemeubelde vertrek.

Niet zodra had hij zich weer opgesloten in de helderverlichte kamer van het kleine huis, of hij haalde het zoeven voor de helft volgetypte vel papier te voorschijn, bekeek het door zijn vergrootglas, en bromde, tussen zijn opgeengkleemde tanden:

— Het is zoals ik dacht.

Het getypte schrift was volkomen gelijk aan dat van het briefje, hetgeen Renée hem zoëven had ter hand gesteld. De letter e was niet volmaakt en het haaltje liep niet geheel en al door tot onder aan de regel.

Hoofdstuk V

DE VROUW IN HET ZWART

Raffles had inderhaast ergens iets gegeten, en het was reeds laat in de namiddag, toen hij eindelijk, na zijn vermomming te hebben afgelegd, het hotel bereikte, waar hij Brand echter nog niet teruggekeerd vond.

Hij moest nog wel bijna een uur wachten, en begon er reeds aan te wanhopen, de jongeman vóór het diner te zien terugkeren, toen Brand plotseling in de kamer verscheen met een uitdrukking in zijn ogen, welke Raffles aanstonds

onthulde, dat de onderzoekingen van Brand niet vruchteloos waren geweest.

Hij kwam direct op de tafel toe, waaraan Raffles gezeten was, bezig met het lezen van een avondblad, deed de akten-tas open, die hij had medegebracht, en nam er enige vellen papier uit, met zijn eigen hand beschreven, en legde ze aan Raffles voor met de woorden:

— Het heeft lang geduurd, en heel opwekkend was het werkje niet, maar ik ben er toch tenslotte in geslaagd uit de legger en de klapper van het « Journal » deze berichtjes over te schrijven.

Terwijl hij zich van jas en hoed ontdoed, begon Raffles de overgeschreven berichten te lezen, en toen hij ermee gereed was, stak hij Brand de hand toe, en zei:

— Dat heb je goed gedaan, amice, en het geval begint langzamerhand op te helderen, ten gunste van onze beide dwaze, verliefde jongelui. In deze berichten is dus sprake van een moord, of liever gezegd een manslag op een zekere Pierre Lafonte, gepleegd door zijn jonge vrouw. De eigennaam van die vrouw wordt niet genoemd, maar zij wordt aangeduid als de dochter van een in de oorlog verdronken majoor, die de dood vond bij Duinkerken tijdens de evacuatie van het Engelse leger. Mij dunkt dat wij het toeval een al te groot gewicht zouden toekennen, als wij aannamen, dat hier twee majoors zijn, die allebei omstreeks dezelfde tijd verdronken gedurende die rampzalige episode. Er wordt trouwens een beschrijving van haar gegeven, die volkomen klopt met wat wij van het uiterlijk dier vrouw weten, met wie Renée haar vroegere verloofde gezien heeft.

— Ik lees uit de berichten, Edward, dat hier van een moord geen sprake is. Die Lafonte was een bruto, een gemeen sujet, en hij maakte zijn vrouw het leven ondraaglijk. Gedurende die noodlottige nacht is hij haar zelfs te lijf gegaan met een dolkmes, men heeft toen horen schieten, en « men » zijn hier buren, de man werd een kwartier later dood in zijn kamer gevonden met een revolverkogel in het hart en de vrouw was verdwenen en daar bleef het bij.

— En dat was van die vrouw heel on-

verstandig, Charles, hernam Raffles ernstig, want als de zaken zich inderdaad zo hebben toegedragen, hetgeen door getuigen had kunnen worden bevestigd, die het hevige tieren en razen van de man hebben gehoord, terwijl bovendien ook zijn dolkmes werd gevonden, dan zou geen enkele Parijse rechter haar hebben veroordeeld. Ik geloof echter dat de ongelukkige vrouw liever alles heeft verzwegen, uit vrees, dat openbaarheid van de zaak haar broeder zou schaden in zijn loopbaan. Vermoedelijk is zij over de grens gevlucht, een jaar buitenslands gebleven, maar het heimwee, de liefde voor haar oude moeder en haar broeder, dreven haar terug naar Parijs, waar zij zich nu schuilhoudt, uit vrees, dat men haar zal arresteren.

— Deed zij dan niet beter, zich aanstonds aan te geven, en de zaak haar loop te laten nemen? opperde Brand.

— Zonder enige twijfel. Nu de zaken bij haar broer toch zo staan zoals zij staan, en hij zijn positie kwijt is, kan openbaarheid hem verder niet schaden.

— Ik geloof dat je gelijk hebt, Edward. Kunnen wij hem vanavond nog niet ontmoeten?

— Ik zal hem aanstonds opbellen. En luister nu naar wat ik zelf heb bereikt.

En nu deelde Raffles op zijn gewone, bondige en duidelijke wijze mede, wat hij die dag had gedaan.

— Maar dan kan alles nog goed worden. En wij moesten maar aanstonds die schavuit van een Chambard bij de politie aanklagen.

— Geen haar op mijn hoofd denkt eraan, Charles, zei Raffles kalm. Zover zijn wij nog lang niet, want wij hebben nog geen bewijzen genoeg; maar het zal niet lang duren of ik heb ze.

— Des te beter. Maar verklaar mij nu eerst eens, hoe die Chambard dan zo nauwkeurig heeft kunnen weten, dat en waar Raoul een samenkomst zou hebben met zijn zuster.

— Dat is maar op een enkele wijze te verklaren, maar die is dan ook afdoende. Daar Chambard de man moet zijn geweest, die een tweede sleutel had van Raoul's lessenaar, is het ook begrijpelijk, dat hij de inhoud daarvan

goed kende, en het is niet onaannemelijk, dat de jongeman in dat goed gesloten bureau de briefwisseling bewaarde, die hij met zijn zuster zal hebben gevoerd.

— Inderdaad, die redenering is uitmuntend, riep Brand opgewonden uit.

Raffles was reeds opgestaan, raadpleegde zijn horloge, en zei toen:

— Ga maar naar de eetzaal, ik zal even naar zijn woning telefoneren.

Tien minuten later ongeveer vonden de beide vrienden zich wederom terug in de grote eetzaal van het hotel, en voor zij begonnen, zei Raffles slechts:

— Aanstonds na het diner zal hij komen. Ik heb de etagekelder last gegeven, hem onmiddellijk naar mijn kamer te brengen, en ons dan te komen waarschuwen.

De maaltijd verliep tamelijk zwiingend want beide vrienden waren in hun eigen gedachten verdiept.

Zij hadden juist hun dessert beëindigd en een sigaret opgestoken, toen de etagekelder binnenkwam, even rondzocht, op hun tafeltje toeliep, en Raffles iets in het oor fluisterde.

Deze stond dadelijk op, gaf Brand een wenk, en de beide mannen gingen met de lift naar hun verdieping, en traden de ruime kamer binnen, welke zij gemeenschappelijk bewoonden, terwijl zich aan weerskanten daarvan hun slaapkamers bevonden.

Raoul stond bij het venster, en toen zij binnentraden, rees langzaam uit een gemakkelijke stoel een slanke, blijkbaar nog jonge vrouw, geheel in het zwart gekleed, alsof zij in de rouw was.

Zij sloeg afgemeten de sluier terug, die haar gelaat bedekt had, en de beide vrienden zagen nu een knap, maar bleek gezicht, waarin twee ogen glansden, volkomen gelijk aan die van Raoul.

Zij trad aanstonds op Raffles toe, stak hem de hand toe, en zei met een stem die heel even trilde:

— Gij hebt zoëven gezegd, mijnheer, dat gij alles wist, en mijn broeder dringend verzocht mij mede te brengen, voor mijn eigen bestwil. Hoe vreemd het ook schijne, wij vertrouwen u, en

hier ben ik. Ik ben de weduwe van, van Pierre Lafonte.

— Dat had ik ook wel gedacht, madame, zei Raffles eenvoudig. Ik bid u, neem plaats, en gij ook, Raoul. Rust wat uit, want wij hebben zo aanstonds iets te ondernemen, waarbij gij misschien uw krachten wel zult nodig hebben. Wij gaan een bezoek brengen.

— Een bezoek? herhaalde de jongeman langzaam.

— Ja. En ik ben er zeker van, dat het tot uw voordeel zal zijn. Wij gaan naar Renée.

— Neen, riep de jongeman op heftige toon, terwijl hij weer uit zijn stoel opsprong. Ik wil mij niet vernederen. Zij heeft mij kunnen wantrouwen, ondanks het woord dat ik haar gegeven had; zij heeft mij diep gegriefd.

— Dat erkent zij zelf, Raoul, zei Raffles zacht. Bedenk toch, dat men haar bedrogen heeft. Dat zij niet anders kon geloven dan dat gij woordbreuk had gepleegd. Zij kende immers uw zuster in het geheel niet.

Raoul had zich met gebogen hoofd weer laten neervallen in zijn stoel, en voerde blijkbaar een zware tweestrijd met zichzelf, tot het met moeite over zijn lippen kwam:

— Dat is waar. Ik ben ook onbillijk geweest en de hemel geve dat alles weer in orde moge komen.

— Dat zal het zeker. Gij zult uw zuster meenemen.

— Maar breng ik haar dan niet in groot gevaar, mijnheer?

— Zij zal nog wel in groter gevaar moeten komen, mijn waarde Raoul, want ik raad u ten sterkste aan, niet langer dit spel te spelen, maar rechtstreeks naar het hoofdbureau van politie te gaan, en u in handen van het gerecht over te leveren.

Raffles had dit laatste tot de jonge vrouw gezegd, die ineenkromp en bevend haar handen uitstrekke, terwijl zij uitriep:

— Ik durf niet. Ik ben bang. Zij zullen mij opsluiten; misschien voor vele jaren.

— Zelfs al was dat zo, madame, dan nog zoudt gij niet mogen aarzelen, zei Raffles met vaste stem, want iedere schuld hier op aarde moet geboet worden, vroeg of laat. Maar ik durf met zekerheid verklaren, dat gij, zo het al tot een proces zou komen, stellig zoudt worden vrijgesproken. De omwonenden zouden nauwkeuriger ondervraagd worden dan tot dusverre geschiedde, en hun getuigenissen zouden u onmogelijk kunnen bezwaren. Het is bekend dat Lafonte een harteloze ellendeling was, die u alleen had genomen om het geld, en die u begon te mishandelen, zodra hij begreep, dat uw fortuin slonk als sneeuw voor de zon. Geloof mij, gij kunt niet beter handelen dan ik u aanraad.

— Mijn vriend heeft gelijk, madame, zei Brand nu, een stap nader tredend. Niets kan zo erg voor u zijn, als dit schuilevinkje spelen, terwijl gij ieder ogenblik moet vrezen voor een arrestatie, terwijl de minste beweging van een politieagent u doodsangst aanjaagt, terwijl gij niet rustig kunt slapen.

Elensklaps barstte de jonge vrouw in een heftig snikken uit, en riep uit:

— Hoe goed hebt gij in mijn hart gezien. Het is waar, de onzekerheid knaagt aan mijn hart, de angst berooft mij van de slaap. Ik doe het; ik geef mij aan, er moge van komen wat wil, want ik houd het niet langer uit.

— Emilie, riep de jongeman heftig ontdaan uit. Weet wel wat je doet.

— Ik weet het, Raoul, en ik heb mijn besluit genomen. Deze heren hebben volkomen gelijk, want ik zweer dat ik niet anders handelen kon, dat hij mij zou vermoord hebben. O, als gij zijn ogen hadt gezien, het schuim om zijn lippen. Ik meende een wild dier voor mij te zien, en schoot blindelings tweemaal.

Het bleef enige tijd stil, en toen legde Raffles kalmerend zijn hand op haar schouder, en hernam ernstig:

— Doe het morgen, en als gij u dat vast voorneemt, zult gij stellig voor het eerst sedert lange tijd weer gerust kunnen slapen, uw broeder kunt gij niet meer benadelen, bedenk dat. En nu de andere kwestie, mijn waarde Raoul. Hier is het briefje, anoniem, dat aan

Renée gezonden werd, om haar in kennis te stellen, dat zij u met een vreemde vrouw zou kunnen aantreffen in het Restaurant de la Rotonde, op een bepaald uur. En hier is een proef van een schrijfmachine, dezelfde waarop dat briefje werd getypt. Het schrift is volkomen identiek, zoals ge ziet. Let op de gebrekkige e. De machine waarop beide briefjes getikt werden, stond in de kamer van Henri Chambard. Het ene is van hem, de proef is van mij.

Op het horen van die woorden balde de jongeman krampachtig de vuisten en men kon zijn tanden over elkaar horen knarsen. Hij wist zich echter met de uiterste krachtsinspanning te beheersen en stootte uit:

— Hij? Dus daaraan is het onverklaarbare gevoel van weezin toe te schrijven, dat mij altijd besloep, als ik in de tegenwoordigheid van die man kwam? Dat was dus de toelag? Hij was het dus ook, die de effecten in mijn lesenaar deed?

— Hij kan het alleen geweest zijn, Raoul, omdat hij de enige was die een sleutel kon laten namaken, zonder dat het opviel of verwondering wekte, en hij was ook de enige die kennis heeft kunnen nemen van de brieven, die je met je zuster gewisseld hebt.

Weer bleef het enige tijd stil, en de stem van Raoul had een zonderlinge metaalachtige klank, toen hij blijkbaar volkomen bedaard zei:

— Ik dank u voor alles wat gij gedaan hebt, mijnheer. Zo is het goed. Ik weet nu wat mij te doen staat.

— Ik hoop dat je geen dwaasheden zult uithalen, Raoul, zei Raffles, hem strak aanziende. Laat de bestraffing van die schurk aan mij over. Het is mij toevertrouwd.

— Laten wij nu aanstonds naar Renée gaan, riep Raoul. Mijn God, wat ha mert mijn hart. Verwacht zij ons?

— Neen, alleen mijn vriend en mij, antwoordde Raffles glimlachend. Maar ik denk dat zij tegen een zodanige vermeerdering van het bezoek niets zal hebben in te brengen.

HOOFDSTUK VI

EEN ONVERWACHTE VERWIKKELING

De schemering begon reeds te vallen toen het viertal in de bestelde auto stapte, nadat Raffles aan de chauffeur het adres van Renée Lafargue had opgegeven.

Onderweg werd slechts weinig gesproken. Raoul dacht blijkbaar alleen maar aan het ogenblik van het weerzien met zijn geliefde, zijn zuster was in treurige gedachten verdiept en zat met gesloten ogen in haar hoekje.

Slechts nu en dan stelde Raoul een vraag, altijd en onveranderlijk in verband met wat zijn geest nu bezig hield.

Na een half uur reed de auto de straat in, waarin het huis der Lafargues gelegen was, maar de wagen kon niet geheel tot bij de voordeur rijden, want daar was juist een fraaie limousine komen voorrijden, die voor dezelfde ingang stopte.

Het portier daarvan ging open, een heer stapte uit, keurig gekleed, die een paar woorden wisselde met de chauffeur in een bruine livrei gestoken.

Raoul stapte het eerst uit, bewogen door zijn ongeduld en zijn heftig verlangen, maar nauwelijks had hij de heer uit de limousine zien stappen, die daar met de chauffeur sprak, of hij slaakte een kreet van woede en schreeuwde:

— Hij is het. Daar staat de ellending.

Raffles stak nog een hand uit om hem te weerhouden, maar het was al te laat.

Met een paar sprongen was Raoul bij Henri Chambard, die zich juist gereed maakte het huis binnen te treden, en die zich verwonderd omkeerde bij het horen van die stem.

Het volgende ogenblik had de hand van de jongeman hem gevoelig op de wang getroffen, die vuurrood werd.

Een kort ogenblik leek het, alsof Chambard zich op zijn medeminnaar wilde werpen, maar hij beheerste zich op

het zien van Raffles en Brand, die snel waren komen aanlopen, zich beschermend naast Raoul plaatsten, en zijn arm grepen, toen hij aanstalten scheen te maken, nogmaals zijn vijand aan te vliegen.

Als hij even daarna ook nog de zwarte vrouwengedaante zag naderen, scheen hij de toestand te begrijpen, want hij haalde de schouders op en zei koeltjes:

— Zo, staan de zaken zo? Wel, gij zult mij rekenschap geven, mijnheer. Hier is mijn kaartje.

Met een woedende greep, rukte Raoul het geglaceerde stukje karton uit de vingers van de ander, stak het in zijn zak, en zijn stem klonk rauw, toen hij zei:

— Visitekaartjes heeft iemand als ik niet meer, en gij weet het beste waarom. Maar ik ben tot uw dienst.

— Raoul, riep Raffles waarschuwend.

Chambard keek hem spottend, uit de hoogte aan en zei snijdend:

— Mijnheer wil zeker een lafaard ook nog tot zijn vriend maken. Mijnheer is zeker niet volkomen op de hoogte?

— U kunt nog vanavond, omstreeks elf uur, mijn getuigen verwachten, zei Raoul, die zich nauwelijks kon bedwingen, en trilde als een espenblad.

— Ik zal ze gaarne ontvangen, mijnheer, zei Chambard koeltjes.

Hij nam even zijn hoed af, liep snel over het trottoir, waar zich reeds enige nieuwsgierigen verzameld hadden, zei iets tot zijn chauffeur en stapte in zijn auto, die vlug wegreed.

— Hebt gij gezien, hebt gij wel opgelet, dat hij wilde binnengaan? bracht Raoul er met moeite uit. Moest ik hem dan niet een oorvijs toedienen?

— Misschien zou ik in uw plaats wel hetzelfde hebben gedaan, als ik zo jong en zo driftig was geweest, gaf Raffles ten antwoord. Maar...

Hij voltooide de zin niet, toen zijn oog op de jonge vrouw viel, die met een doodsbleek gelaat tegen een lantaarn leunde en vervolgde zacht:

— Aanstonds. Laten wij nu eerst ons plan volbrengen, en denk zo weinig mogelijk aan wat er nu geschied is. Het is gelukkig dat wij bijtijds kwamen; wie weet wat er daarboven zou zijn voorgevallen, ook al zijn haar ouders thuis. Chauffeur, wacht hier op ons, wij zullen je nog nodig hebben.

Het viertal was gauw het huis binnengegaan, om zich te onttrekken aan de nieuwsgierige blikken en de opmerkingen der omstanders, gingen onder het poortgewelf door en begonnen de trappen te beklimmen, tot Raffles op de derde verdieping stilstond, en fluisterend zei:

— Geef mij nu vijf minuten tijd, wacht tot ik binnen ben getreden, kom dan zacht de trap op, totdat ik de deur voor u zal openen. Charles, ga mee.

Zij klommen nog een verdieping hoger, klopten aan, en weer leek het wel alsof het jonge meisje achter de deur had gestaan, want deze werd onmiddellijk geopend, en Renée begroette hen, heel wat opgewekter dan die ochtend, en liet hen nu dadelijk in de gezellige huiskamer, waar twee oude mensen, een man en een vrouw, oprezen uit hun gemakkelijke rieten stoelen, en vol verbazing, maar met lichtende ogen keken naar die vreemdelingen, die daar zo volkomen onverwacht in het leven van hun dochter waren gekomen.

— Vader en moeder zijn al volkomen op de hoogte, mijnheer Brown, en gij kunt vrijuit spreken, begon Renée. Dit is zeker een vriend van u?

— Mijn lieve juffrouw Renée, antwoordde Raffles, en ook een heel goede vriend van u. Zijn naam is Grey, en hij is het geweest, die iets ontdekt heeft, wat u, daarvan ben ik zeker, veel genoeg zal doen.

Het meisje verschoot van kleur, keek Brand met haar grote blauwe ogen eens goed aan, en begon stotterend:

— Als dat zo is, mijnheer, dan...

— Het is werkelijk zo, juffrouw Renée, maar gij moogt er niet zoveel waar-

de aan hechten, zei Brand, die bloosde als een bakvis. Het was mij een groot genoegen dit voor mijn vriend en natuurlijk ook voor u te kunnen doen, en ook voor mijnheer Raoul. Want hij is er ook bij betrokken, ik bedoel bij wat ik ontdekt heb.

Brand begon in de war te raken toen de blauwe ogen maar altijd vol angstige verwachting op hem gevestigd bleven, maar Raffles hielp hem door te zeggen:

— Het betrof hier de geheimzinnige onbekende vrouw, zoals we haar maar zullen noemen. Ik liet vanochtend al doorschemeren dat gij u wel eens kondt hebben vergist en dat Raoul zich inderdaad niets te verwijten had. Het onderzoek van mijn vriend heeft dit vermoeden tot waarheid gemaakt, die vrouw was zijn zuster.

De slag kwam bijna te onverwacht, want het meisje wankelde, en werd bleek als een dode.

— Wat wantrouwend ben ik geweest, wat slecht. Hoe zal ik hem ooit weer onder de ogen durven komen? Waarom heb ik hem niet vertrouwd? O, als hij mij toch maar iets gezegd had van haar. Waarom deed hij dat niet?

— Hij kon niet, en hij mocht niet, juffrouw Renée. Hij had een geheim te bewaren, dat niet het zijne was. Zij had hem die geheimhouding opgelegd, sprak Raffles zacht. Maar het is niet aan mij om u alles te verklaren. Dat moet hij zelf doen.

— Zelf? Zou hij mij dan ooit terug willen zien, na alles wat er gebeurd is?

— Hij heeft tenminste de uitdrukkelijke wens te kennen gegeven, antwoordde Raffles glimlachend. Ja, zijn verlangen was zelfs zo groot, dat hij, dat hij de dag van morgen niet eens heeft kunnen afwachten.

Renée keek hem met grote ogen aan, en stamelde:

— Niet afwachten? Wat meent gij? Wat bedoelt gij daarmee?

— Open de deur maar eens, en geef zelf antwoord, antwoordde Raffles, en hij had het gevoel, alsof hij zich sedert zijn jongensjaren niet zo gelukkig had gevoeld.

Met een kreet was Renée opgevlogen, ijde naar de deur en rukte ze open, en met een tweede kreet, zonk zij aan de borst van Raoul, die haar in zijn armen trok met een uitdrukking op zijn gelaat, die de beide vrienden daarbinnen nimmer zouden vergeten.

Het was alsof hij plotseling gerijpt was tot een man, en alsof daarbij alle zaligheden des hemels over hem werden uitgegoten.

Emilie was bescheiden binnengetreden. Raffles en Brand waren opgestaan, zacht met elkaar sprekend, schijnbaar geen notitie nemend van dat gelukkige paar, dat weer verenigd was, na vele weken van smartelijk lijden, en wederzijds wanbegrip.

Brand was de kamerdeur heel zacht gaan dichtdoen, zodat Raoul en Renée zich alleen bevonden in de voorkamer, waarna Raffles op zachte toon tot de verwonderde ouders, die van het voorval nog niet veel schenen te begrijpen, zei:

— Ik denk dat alles nu wel gauw in orde zal komen, mevrouw Lafargue. En laat mij u nu voorstellen aan de zuster van Raoul. Dit is de dame, van wie Renée ten onrechte aannam, dat zij de geliefde was van Raoul. Gij ziet nu zelf, hoezeer zij op haar broeder lijkt. Waarom hij zweeg en niet over haar sprak, het is niet aan mij om dat te verhalen, maar u zult het spoedig genoeg vernemen.

Emilie was zwijgend naderbij gekomen, en boog nu haar bleek gelaat over de dorre hand van de oude vrouw om die te kussen.

— Alles zal nu goed worden, zei zij zacht. Ik ben zo innig verheugd, dat het zo gegaan is. Ik kan u van mijzelf nu werkelijk nog niets zeggen, mevrouw, het zou boven mijn krachten gaan. Morgen zult gij alles horen.

Zij gaf Raffles een onmerkbaar wenk, hij stond op, en zij begaven zich naar een hoek van het vertrek.

Emilie wierp een schuwe blik op de beide oudjes, en begon toen, vlug fluisterend:

— Dat duel, dat moeten wij trachten te voorkomen, mijnheer. Het zou toch

verschrikkelijk zijn, als Raoul, die nog zo jong is, gewond, misschien wel gedood werd.

— Ik beloof u plechtig, madame, dat dat tweegevecht geen voortgang zal hebben, antwoordde Raffles eenvoudig. Ik heb nog meer redenen dan gij denkt om het tot iedere prijs te voorkomen. Verstaat uw broer de kunst van het schermeren?

— Voor zover ik weet heeft hij alleen maar op de Militaire Academie wat schermen geleerd, en hijzelf zei, dat het niet veel om het lijf heeft.

— Daar vreesde ik al voor.

— Wat bedoelt gij daarmee?

— Chambard is kampioen van de schermzaal, waarvan hij lid is, en van Parijs, madame, antwoordde Raffles zacht. Ik had hem dat zoëven op straat al willen zeggen, maar ik durfde niet. Het is echter beter dat gij het weet. Trouwens, ik herhaal, dat dit tweegevecht niet plaats zal vinden. Het zou gelijk staan met moord. En verberg nu zo goed mogelijk uw gevoelens, spreek vooral niet van dat tweegevecht, en bederf de gelukzaligheid niet van ons paartje, dat daar zojuist is binnengetreden.

Inderdaad was de deur weer opengestaan, Raoul en Renée waren binnengetreden, met de armen om elkaar geslagen, en elkander diep in de ogen ziende.

Maar nu maakte Renée zich zacht los, trad op Emilie toe, vatte haar handen, trok haar tot dicht bij de grote lamp, die in het midden van het vertrek brandde, keek haar enige tijd zwijgend aan, terwijl haar ogen verdacht begonnen te knipperen en zei eindelijk met trillende stem:

— Hoe dwaas ben ik geweest, en hoe blind. Wat lijkt u op hem. Uw ogen zijn juist als de zijne. Ik zal veel van u houden, als het mag.

Zwijgend trok Emilie het jonge meisje aan haar borst, kuste haar op het gladdede voorhoofd, en voerde haar toen zacht weer in de armen van haar broeder.

Raoul voelde zich op de schouder tikken, en zag in het gelaat van Raffles, die gekscherend tot hem zei:

— Nu heb ik nog een klein geheimpje met je te verhandelen, Raoul, sta mij toe dat ik je nog even beroof van het geluk, dat je hervonden hebt.

Als met tegenzin maakte Raoul zich los, en trad met hem buiten de kamer, in het duistere voorvertrek, waar Raffles licht maakte.

Toen trad hij haastig op Raoul toe, en vroeg fluisterend:

— Kun je schermen?

— Voldoende, denk ik.

— Mijn beste jongen, voldoende is tegen een schermer als Chambard volstrekt onvoldoende. En je moogt zelf geen wapens kiezen, want hij is de beleedigde partij en hij zal de degen nemen, want hij is meester op dat wapen.

Raoul verbleekte maar heel even, en zijn stem klonk vast toen hij hernam:

— Om het even. Gij denkt toch niet, dat ik zou kunnen voortleven, met de wetenschap, dat ik al die duideloze ellende moet toeschrijven aan die schurk, en dat hij ongestraft zal blijven rondlopen? Misschien heb ik mij door mijn drift laten vervoeren, maar in ieder geval is het nu te laat om terug te trekken, hernam Raoul op doffe toon. Ik hoop toch dat gij mijn getuige zult willen zijn?

— Ik had u juist om die gunst willen verzoeken, antwoordde Raffles haastig. Mijn vriend en ik zullen om elf uur naar hem toegaan.

— En gij zult alles met hem regelen?

— Wij zullen alles met hem regelen, antwoordde Raffles met een glimlach, waarvan de betekenis aan de jongeman ontging.

— Wanneer zou het duel moeten plaatsvinden, denkt gij?

— Ik vermoed morgenochtend. Als de besprekingen echter vannacht te lang zouden duren, dan zal ik voorstellen, de zaak op overmorgen te doen plaatsvinden. Het spreekt vanzelf dat ik je dit tijdig zal laten weten. Doe in ieder geval geen stap buiten mijn voorkennis. En ga nu maar mee naar binnen; die vijf minuten zullen even zoveel uren geduurd hebben voor Renée.

Met een vriendschappelijk klopje op de schouder van Raoul, opende hij de

deur en duwde hem glimlachend naar binnen.

Spoedig daarop namen Raffles en Brand afscheid, want zij begrepen wel, dat men jongelieden, die elkaar pas hebben hervonden, maar het liefst alleen moet laten. Bovendien, zo veronderstelde Brand, zou Raoul nog wel het een of ander te regelen hebben met het oog op zijn duel.

Toen Brand deze opmerking maakte, stonden de beide vrienden alweer op straat, en Raffles antwoordde niet, voor hij Brand in de wachtende auto had geduwd, na de chauffeur een adres te hebben opgegeven. Pas nadat hij het portier achter zich had dichtgetrokken, zei hij:

— Maar je gelooft toch zeker geen seconde in ernst, Charles, dat ik dat tweegevecht zal laten doorgaan? Het zou gelijk staan met moord. Die jongen is veel te jong, om reeds goed geoefend te kunnen zijn, en die schurk van een Chambard is meester op het wapen.

Brand had Raffles verbluft aangekeken, en merkte nu op:

— Maar hij is uitgedaagd. Hoe afschuwelijk het ook is, hij zal verplicht zijn om te duelleren.

— En mij verplicht mijn medelijden met hem, te beletten, dat hij wordt afgemaakt, amice, hernam Raffles kortaf. De partijen staan wel wat al te ongelijk.

— Maar waarom hebben wij dan eigenlijk aangenomen als getuigen op te treden, wanneer het tweegevecht toch geen voortgang mag hebben.

— Wel, op die wijze kan ik de zaak het gemakkelijkst eens met Chambard zelf bespreken, antwoordde Raffles met een fijn glimlachje.

— Je bent toch niet van plan, hem namens Raoul te verzoeken, van het duel af te zien? vroeg Brand verschrikt.

— Dat zou ik natuurlijk niet kunnen doen, zonder Raoul in de kringen waar-toe hij vroeger behoorde, en die hem stellig wel weer zullen opnemen, tenminste als hij dat verkiest, volkomen onmogelijk te maken. Men vergeeft daar veel aan een man, maar nimmer de weigering van een tweegevecht.

— Dan moet ik erkennen, dat ik volstrekt niet kan inzien, hoe de zaak tot een goed einde moet worden gebracht, hernam Brand schouderophalend.

— Laat het daarom maar aan mij

over, amice, hernam Raffles met een lachje. Ik zal er wel voor zorgen dat Raoul de degen niet behoeft te hanteren, en dat toch niemand het zal durven wagen, hem met de vinger na te wijzen.

HOOFDSTUK VII

HET PLAN VAN RAFFLES

De auto reed nog enige tijd voort, zonder dat er veel gesproken werd, en het was omstreeks tien uur, toen Raffles en Brand hun hotel bereikten.

Zij soupeerden haastig, en begaven zich daarna op weg naar de particuliere woning van Henri Chambard, die de gehele eerste verdieping in gebruik had van een fraai huis, aan de Rue de Réaumur gelegen.

Het was duidelijk dat zij reeds verwacht werden, want de statige huis-knecht liet hen onmiddellijk in een ontvangkamer, waar Chambard zich dadelijk bij hen voegde, gekleed in een huisjasje, en met een allesbehalve vriendelijke trek op zijn gelaat.

Afgemeten wees hij op een stoel, Raffles en Brand namen plaats als om dadelijk weer op te staan, en Chambard begon, na een trekje aan zijn sigaret te hebben gedaan:

— Ik geloof dat de zaak in enkele woorden kan worden afgedaan, mijnheer. Ik kies de degen.

— Dat had ik wel verwacht, zei Raffles langs zijn neus.

— Waarom?

— Omdat gij op dat wapen zeer sterk zijt, en natuurlijk hoopt, onze principaal te doden.

— En waarom zou ik dat hopen? vroeg Chambard, terwijl hij Raffles scherp aanzag.

— Wel, ik meen te hebben opgemerkt, dat hij op lastige wijze het pad uwer minnarijen kruist.

— En wat raakt u dat? riep Chambard toornig. Gij zijt toch zeker niet hier gekomen om mij op uw beurt te

beledigen? Bedenk wel, wat gij doet. Ik zie er niet tegen op, om twee malen te duelleren.

— Dan zoudt gij het eerst met mij moeten doen, mijnheer, en ik geloof dat gij dan niet de moeite zoudt behoeven te doen, ten tweede male te vechten.

Raffles was opgestaan, en stond vlak voor Chambard, die niet was gaan zitten. Een ogenblik keken de beide mannen elkaar zwijgend in de ogen, totdat de bankier schouderophalend zei:

— Ik vind dat het gesprek een zeer vreemde wending neemt. Laten wij ons bij de zaak houden. Ik kies dus de degen, en ik wens dat het tweegevecht morgenochtend om zes uur plaats heeft, op het terrein achter de Eifeltoren.

— Daartegen heb ik bezwaren, mijnheer, zei Raffles koeltjes. Mijn principaal denkt er niet aan, in Parijs te duelleren, waar iedereen zou kunnen toezien of zou kunnen storen. En ik persoonlijk ben verhinderd, morgenochtend als zijn getuige op te treden. Ik kom dus met het voorstel, de ontmoeting uit te stellen tot overmorgenochtend, om half zeven, in het Bos van Vincennes, bij het oude jachthuis aan de viersprong.

— En als ik mijn toestemming niet geef? vroeg Chambard grimmig.

— Wel, dan zouden wij afzien van het grote genoeg, u overmorgen de degen te zien kruisen met onze vriend Raoul de Saint Ange, maar daarentegen zou ik u morgen in uw eigen kantoor in het gezicht komen slaan, en de volgende ochtend om zes uur zoudt gij dood zijn.

Raffles had dit zeer kalm gezegd, en toch liep er voor een kort ogenblik een rilling over het lichaam van Chambard. Hij liet een onnatuurlijk, gedwongen lachje horen, terwijl hij de blik afwendde van het strakke gelaat, waarin de ondoorgrondelijke, grijze ogen hem koel aanzagen, en zei :

— Wij drijven de zaak wel wat al te ver, vind ik. Welnu, ik neem genoeg met dat uitstel. Raoul de Saint Ange zal dan nog een dag langer mogen leven. Wanneer kunt gij mijn getuigen ontvangen?

— Laten wij zeggen morgennamiddag tussen twee en drie uur. Mijn naam is Brown, deze heer heet Grey, en wij logeren in de Rue de Balzac, nummer 17. Het is een groot pension; men kan niet missen.

— Het is goed mijnheer, zei Chambard hooghartig. Zij zullen er zijn, en ik hoop dat er dan geen verder uitstel zal worden gezocht.

Raffles en Brand waren nu beiden opgestaan, bogen kort voor de bankier, en hadden het volgende ogenblik het huis verlaten.

— Waar dient dat uitstel voor? vroeg Brand, zodra zij op straat stonden.

— O, in een dag kan er zoveel gebeuren, antwoordde Raffles luchtig. En nu moesten wij maar liever naar huis en naar bed gaan, omdat de nacht raad brengt.

* * *

Het was de volgende dag omstreeks twaalf uur, en Chambard wilde zich juist gereed maken om zijn kantoor te verlaten, toen er een briefje werd binnengebracht, zonder postzegel, dat een zachte geur verspreidde, en dat Chambard tamelijk onverschillig openmaakte.

Maar naarmate hij las kreeg zijn gelaat een geheel andere uitdrukking, een vlamme gloed spreidde er zich over uit en zijn ogen schitterden, toen hij eindelijk uitriep met een gesmoorde stem, en het briefje met sidderende vingers in zijn portefeuille deed:

— Eindelijk. Eindelijk geeft zij dan toe. Ik had er een voorgevoel van. Nu, dan bestaat er geen reden meer om die blaag, die onnozele kwajongen uit de weg te helpen. Hij mag blijven leven, en er getuige van zijn, hoe Renée en ik hem uitlachen.

Hij ging weer voor zijn bureau zitten, nam een vel papier, en schreef:

« Mijnheer de Saint Ange,

Het is mij een genoeg, u te kunnen mededelen, dat onze woordenwisseling van gisteren op een misverstand berust, hetwelk alleen aan mij is toe te schrijven, en aan mijn onhandig optreden. Ik verzoek u, alles te beschouwen als zijnde niet gebeurd, en de betuiging te aangaarden van mijn leedwezen.

Het spreekt vanzelf dat er onder dergelijke omstandigheden van een tweegevecht tussen ons geen sprake kan zijn.

Henri Chambard. »

Hij las het briefje nog eens over, vouwde het dicht, deed er het couvert om, belde, en zei tot de kantoorjongen die binnentrad:

— Dit briefje onmiddellijk met de buitenpost. En... direct.

Hij raadpleegde zijn horloge, en vervolgde zijn alleenspraak:

— Over drie uren kan hij het hebben. Ik gevoel mij heel wat opgelucht. Laat iedereen maar in mijn geluk delen, ook hij. Bovendien, men kan nooit weten, hoe zulk een woesteling, die niet met de degen weet om te gaan, je nog een prik geeft die goed aankomt. En op dit ogenblik heb ik geen bloed te verliezen, nu minder dan ooit. Een rendez-vous, een rendez-vous met haar, en dat vanavond nog. Ja, zo zijn de lieve vrouwtjes. Hoe zei Goethe het ook weer? Nog in de arm van de een, lonken zij naar de ander. Er schijnt dus toch iets misgelopen te zijn met onze vriend. Hoe echter die zuster zo plotseling boven water is gekomen, dat is mij een raadsel. Ik verbeeldde mij dat die het niet zou wagen, zich te vertonen.

Voor een deel werd dit raadsel reeds een uur later opgelost, want toen brachten de middagedities der Parijse bladen het bericht, dat Emilie Lafonte zichzelf in handen van het gerecht had gesteld, in verband met de manslag, nu ruim een jaar geleden.

Toen Chambard het las, bromde hij voor zich heen:

— Dan zal dat Renée afkerig hebben gemaakt van het knaapje. Zeer begrijpelijk. Dat zij niet wilde geloven, dat hij een dief was, is een tegenvaller voor mij geweest, maar dit is een zaak die niet te ontkennen valt, en zij moet waarschijnlijk niets hebben van een schoonzusje, dat haar man van kant maakt, ha, ha.

Intussen verliep de dag niet onverdeeld genoeglijk voor Henri Chambard.

De beurs was namelijk die dag uiterst onrustig, en het was alsof er een geheime macht aan de gang was, die hem persoonlijk tegenwerkte, en effecten, waarbij hij sterk geïnteresseerd was, met een sneltreinvaartje deed duikelen, zonder enig zichtbaar motief. Ook in andere hoeken hadden ontzaglijke verkoopen plaats, en ofschoon Chambard zich tot het uiterste inspande om die lawine van vluchtende effecten tegen te houden, de geheimzinnige macht bleek sterker, er was niet tegen te strijden, en bij sluiting van de Beurs was mijnheer Chambard ruim 250.000 goudfrancs armer.

Dat zijn zo de verrassingen van de effectenhandel, en men moet er zich in schikken, naar het schijnt...

Chambard schikte er zich zo goed mogelijk in, zwoer, dat hij zich wel op een andere wijze zou weten te herstellen, en nam zich voor, die avond vrolijk te zijn, en aan niets anders te denken dan aan het geluk dat hem wachtte.

Hij kleedde zich met de grootste zorgvuldigheid, het hoofd nog verward door de gebeurtenissen van die namiddag, toen hij met een machteloze vuist die stroom van dalende effecten trachtte tegen te houden, dineerde haastig, en was om negen uur in zijn woning, om daar alles in orde te maken van de ontvangst van Renée, die zich dus toch

eindelijk had afgewend van die dwaas, die zijn bezit dan ook maar beter had moeten verdedigen.

Hij had door zijn bediende bloemen laten kopen in overvloed, en zelfs hielp hij de oude man, die met een eigenaardig trekje op zijn gezicht rondliep, aan het dekken van de tafel, waar binnen een uur het souper zou worden opgediend.

Hij sprenkelde overal een geurig reukwater, verdeelde de bloemen in vazen, zette de champagne in koelers, keek daarbij herhaaldelijk op zijn horloge, en bette zich het voorhoofd met zijn fijn, batisten zakdoek.

Ondanks zijn ongeduld liep de pendule echter niet harder, en het was precies elf uur, toen het elektrische belletje rinkelde van de woningdeur.

Tot de bediende, die door de voorkamer kwam strompelen, zei Chambard haastig:

— Laat haar in de ontvangkamer en ga dan maar gerust naar bed, want we zullen je niet meer nodig hebben, denk ik. Goede hemel, ik ben nog nooit zo nerveus geweest.

Hij hoorde hoe de knecht de deur opende, hoe er op zachte toon enige woorden gewisseld werden en toen lichte schreden, die zijn hart luider deden kloppen en hem in vervoering brachten.

Het ongelooflijke was dus geschied.

Hij wierp nog een haastige blik op de keurig gedekte tafel en begaf zich toen naar de voorkamer, waar slechts een enkele lamp brandde, hoog aan de zoldering, die het vertrek slechts zeer matig verlichtte.

En daar stond zij, daar was zij in haar manteltje, dat hem zo bekend was, het kokette hoedje, de aureool van goudblond haar, dat zo speels om haar mooi hoofdje kroesde.

Zij stond met de rug naar hem toe, met gebogen hoofd, en alsof zij op het punt stond, ieder ogenblik weer weg te snellen.

Met een paar stappen was Chambard bij haar, nam haar teder in zijn armen, en trachtte haar gezicht naar zich op te heffen, maar zij verborg het hoofd aan zijn borst, en zuchtte:

— Ik had het nooit mogen doen. Laat me.

— Neen, mijn schuw vogeltje. Ik heb je nu eenmaal, en ik laat je niet meer los, zei Chambard, met een stem, die schor was van opwinding.

Hij hield haar dicht tegen zich aangedrukt, hij wilde haar kussen, maar zij ontvlood hem, en hij moest haar naloopen om haar weer te vangen.

Toen hielp hij haar bij het uittrekken van de mantel, ontdeed haar van haar hoedje, en keek een ogenblik verrukt naar het frisse, ronde gezichtje, met de fijngetrokken wenkbrauwen en het goudglanzende haar.

— Heeft het je zo aangegrepen, mijn duifje? vroeg hij eindelijk, met een diep lachje. Je gezicht lijkt me helemaal veranderd toe. Heeft het je zoveel inspanning gekost om me te verhoren? Nu, wij zullen gauw genoeg goede vrienden zijn. Kom binnen, en kijk eens wat ik voor ons beidjes heb aangericht.

— Luister eerst, Henri, smeekte het meisje. Ik heb je wat te vragen. Ik zal je verhoren, werkelijk, maar je moogt niet duelleren met Raoul.

— Je stelt dus nog altijd belang in die jongen? vroeg Chambard teleurgesteld.

— Helemaal niet meer. Hij is mij onverschillig geworden, maar ik kan niet dulden dat hij om mijnentwille gedood wordt.

— Stel je dan maar gerust, lieveling. Van het tweegevecht komt niets. Ik heb hem al een briefje geschreven.

— Ik dank je, Henri, fluisterde Renée op zachte toon.

Toen liet zij zich naar de eetzaal voeren, waar eveneens een gedempt licht heerste, en waar een bedwelmende geur hing.

Hij voerde het meisje naar haar plaats en zei tevreden:

— Nietwaar, heb ik te veel gezegd, dat het er goed uit ziet? Wij zullen ons zelf maar bedienen. Hier is galantine de veau, en dit is paté de foie gras, of liever wat van deze koude kip?

— Vóór alles wil ik een glas wijn; het is alsof mijn keel in brand staat. Ja, Henri, ik zal mij moeten bedwelmen om

te vergeten wat ik misdaan heb. Schenk mij in.

Chambard schonk twee glazen boordevol robijnrode bordeaux, en hij wilde zijn glas aan zijn lippen brengen, toen Renée vleiend vroeg:

— Wil je mij niet even mijn tasje brengen? Het ligt op het buffet.

Gehoorzaam stond Chambard op, en nauwelijks had hij haar de rug toegewend, of het meisje stortte een weinigje roodgekleurd poeder in zijn wijnglas, dat langzaam zonk, en zich had opgelost voor hij nog met het tasje was teruggekeerd.

Hij dronk zijn glas tot op de bodem leeg, na met haar aangestoten te hebben en zei:

— Sapperloot, de wijn is krachtiger dan ik vermoed had.

Hij schonk zich opnieuw een glas in, en dronk het voor de helft leeg, terwijl het meisje hem aandachtig gadesloeg.

Vijf minuten later was Chambard zo vrolijk als hij in lange tijd niet was geweest. Zijn gelaat was hoogrood, zijn ogen schitterden, hij merkte niet eens op dat Renée niet of weinig dronk, praatte aan een stuk door, en plotseling barstte hij uit:

— En hoe heb ik hem dat gelapt met je vroegere vrijer, meisje? O, die schaapskop. Wat liet hij zich gemakkelijk bij de neus nemen. Een nagemaakt sleuteltje van zijn lessenaar, een ogenblikje hem de kamer uit gelokt, terwijl de andere jongelui weg waren om te lunchen, en handig het pakket effecten onder in zijn lessenaar geborgen, ha, ha. Dat gezicht van hem, toen de boel gevonden werd; ik zal het nooit vergeten. En dat deed ik allemaal om hem onmogelijk te maken in jouw ogen. Zeg me, mijn schatje, is me dat gelukt? Zul je de mijne zijn?

Hij was van zijn stoel opgestaan, kwam wankelend op haar toe, met uitgestrekte armen, en spartelde het volgende ogenblik vijf meter verder op het dikke tapijt, terwijl het op hetzelfde ogenblik hem voor kwam alsof er wel dertig of veertig deuren tegelijk opengingen, alsof er honderd gordijnen ter-

zijde werden geslagen en alsof eensklaps een heel regiment personen de kamer binnentrad, uit iedere deur een, en ook van achter ieder gordijn.

Toch had de kaakslag, die het meisje hem met zoveel kracht had toegebracht, hem een weinig ontnuchterd. Hij kwam overeind zitten, met zijn handen steunend op de vloer, en stotterde:

— Wat heeft dat te beduiden? Wat moeten al die mensen hier?

— Die zijn hier, Henri Chambard, om je je gifttanden uit te rukken, antwoordde hem een heldere stem, die hij meende te herkennen.

Hij keek suffig rond, en toen viel zijn oog op een man, die op weinige passen afstand van hem stond, en vol minachting op hem neerkeek.

— Wel alle duivels, dat is mijnheer Brown in eigen persoon, schreeuwde hij eensklaps woedend. Ben ik dan gek geworden? Wat doet hij hier? Wie zijn die andere mensen?

— Dat zult gij spoedig genoeg horen, antwoordde Raffles kortaf. Deze jongedame is, och mejuffrouw Renée, wilt gij niet zo goed zijn, u weer in uw ware gedaante te vertonen? Mooi zo. Nu zult gij haar wei herkennen. Het is mijn vriend Grey.

Brand had de blonde pruik afgezet, die hem tot een geheel ander wezen maakte, wierp de rampzalige Chambard een kushandje toe, en zei nu met zijn mannenstem:

— Deed ik het niet knap, oude raker? Ik doe dit werk niet graag, maar het was ditmaal voor een goed doel. Je hebt je zoëven lelijk versproken, en als wij soms nog een bewijs nodig hadden voor je verraderlijke streken, dan is je bekentenis van zoëven daartoe voldoende.

— Mijn vriend heeft gelijk, ging Raffles verder. Deze heren zijn politieambten, dit is uw eigen knecht, die wij als getuige hebben gedwongen om mee te luisteren, dit is uw chauffeur, meer zijn er niet. Wij hadden ook eerst Raoul willen meebrengen, maar wij vreesden voor een herhaling van het toneel van gisteravond. Hij zal nu uw vriendelijk briefje wel reeds lang gelezen hebben,

en is gelukkig. En nu, agenten, wat belet u nu nog om de schurk te arresteren?

Een van de politiemannen in burger haalde de schouders op, en antwoordde:

— Dat zal niet gaan, mijnheer. Het betreft hier een geval van valse aangifte en meer niet, voor zover wij weten. Daarop mag geen arrestatie volgen. Maar natuurlijk wordt er wel werk van de zaak gemaakt, wees maar niet bang. Mijnheer krijgt een dagvaarding thuis, en de zaak wordt natuurlijk publiek. Het kan hem nog een lelijke straf kosten, maar nogmaals: arresteren mogen wij hem niet.

— Dat is verduveld jammer, barstte Brand uit. Ik had hem zo graag met de boeien om zijn polsen gezien.

— Dat komt ook nog wel, Charles, stelde Raffles hem gerust. Een man als die schavuit, komt vroeg of laat toch in de gevangenis terecht. Nu, dan geloof ik niet dat wij hier verder nog iets te doen hebben. En als het je soms belang inboezemt, mijnheer Chambard, de kleine Renée weet van deze gehele onderneming niets af, en zelfs het briefje, waar gij zo als een blinde uil in zijt gelopen, was vervalst.

Chambard was nu volkomen ontnuchterd, en doorzag het gehele komplot, dat tegen hem gesmeed was.

Hij zag zich daar staan, lachwekkend, onteerd, morgen misschien uit de kring van zijn vrienden gestoten, en een dolle drift maakte zich van hem meester.

Hij sprong op Raffles toe, en wilde hem met de volle hand in het gelaat slaan, maar Raffles had bliksemsnel zijn pols gegrepen, en zei koeltjes:

— Het is zo evengoed, alsof ge mij een oorvijs gegeven hadt, mijnheer. Ik zal gaarne uw getuigen wachten, ofschoon ik weet dat ik mij verneder, door met een schurk als gij, het nobele staal te kruisen; maar in elk geval zult gij mij niet kunnen afschrijven. Komaan, heren, de list is volkomen gelukt, en ik kan niet inzien wat wij hier nog te verrichten hebben.

* * *

In de vroege ochtend van de daarop volgende dag had het tweegevecht tus-

sen Raffles en Henri Chambard plaats op een stil plekje in het bos van Vincennes, en nooit heeft de doortrapte bankier met juistheid geweten, wie hem reeds na drie parades zo ernstig verwondde aan de arm, dat het gevecht onmiddellijk moest worden gestaakt.

Evenmin heeft hij er ooit een flauw vermoeden van gehad, dat de man, die daar tegenover hem stond op het grasveld, dezelfde man was, die hem die dag op de Beurs zulk een groot verlies had laten lijden, dezelfde man, naar wie de politie zo ijverig zocht: John Raffles, de Grote Onbekende.

Hebben Renée en Raoul het ooit geweten?

Met zekerheid is het niet te zeggen, maar het staat vast, en het staat te lezen in de aantekeningen van Charles Brand, dat zij Raffles steeds die innige dankbaarheid hebben toegedragen, die volstrekt niet verminderde, toen zij omstreeks vier maanden na deze gebeurtenissen in het huwelijk traden.

Daar wij steeds zoveel mogelijk naar volledigheid trachten, willen wij tenslotte nog verwijzen naar het kleine berichtje in de *Matin* van 16 Mei 19' meldende dat Emilie Lafonte zelfs niet voor de rechter behoefde te verschijnen, maar na een grondig verhoor, ook van de talrijke bureu, aanstonds weer op vrije voeten werd gesteld.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Race om de Gouden Bokaal

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS f. 35,40**, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266